

КАРЛ МАЙ КАНАДА БИЛ

Превод от немски: Веселин Радков, 1979

chitanka.info

1.

ПОДСТРЕКАТЕЛ

Колорадецът се намести по-удобно на стола и докато останалите трапери следяха думите му с голям интерес, започна да разказва.

— По онова време животът на Запад^[1] беше по-друг, живееше се много по-добре, отколкото сега, повярвайте ми! Тогава червенокожите владееха значително по-обширни територии и човек трябваше да си отваря очите добре, ако не искаше да осъмне на оня свят, и то скалпиран. И това не беше най-лошото, защото все някак си можеш да се защитиш срещу неколцина индианци, но освен тях наоколо се скиташе всевъзможна паплач от бели, които бяха наричани в източната част на страната „скитници“; тези негодници бяха толкова изпечени и свирепи, че бяха по-опасни от всички индианци между Мисисипи и океана, взети заедно. Особено много се говореше за един от тях, който сякаш имаше двадесет хиляди дявола в себе си и беше такъв отчаян негодник, че славата му се носеше дори из Стария континент. Чувал съм, че там всички вестници пишели за него. Вие също го познавате и като ви кажа името му, то ще ви обясни всичко. Наричаше се Канада Бил и беше най-големият престъпник в Съединените щати.

Роден е в Англия, има цигански произход, а истинското му име е Уилям Джоунс. Заминал за Канада и започнал да търгува с коне, но бързо разбрал, че с картите може да се спечели значително повече. Започнал да се подвизава най-напред из Британските колонии, докато майсторството му пораснало дотам, че се осмелил да прехвърли границата и да се озове при янките. Направил несигурен целия Север, измъквал последните центове и от най-хитрите джентълмени, а после отишъл на запад, където освен с хазарт се занимавал с такива нечестни дела, че досега е заслужил да увисне на въжето поне десет пъти. И аз съм се срещал с него, при това се запознах с един прочут мъж, който... е, ще чуете за кого става дума, но уводът към една хубава история не бива да се удължава твърде много...

И така, ще си призная, че бях още доста зелен в занаята, но имах здрави юмруци, набито око, силна воля, пушката ми ме слушаше, а ловджийският ми нож бе попадал вече между ребрата на хора, които съвсем не бяха очаквали, че ще им бъде пусната кръв по този начин. Бях ходил към Горен Арканзас, за да ловя бобри, ловът беше добър и аз продадох кожата на неколцина търговци, които ме бяха срещнали по пътя, и само търсех удобен случай да се добера до Мисисипи, за да попадна отново сред хора и да си накупя туй-онуй, защото с времето цялото ми облекло се беше изпокъсало. Нямах да мога да осъществя лесно намеренията си, защото местата, през които трябваше да мина, бяха дяволски несигурни. Команчи, семиноли и крикси се бяха счепкали здраво, водеха борба на живот и смърт и гледаха на всеки бял като на общ враг. Трябваше да бъда много внимателен. Пътят ми минаваше през местата, където воюваха тези племена, а аз бях съвсем сам и предоставен изключително на собствената си издръжливост и предпазливост. Липсваше ми дори и кон, така че трябваше да яздя на собствените си два крака. Придържах се приблизително в посока към Смоки Хил и по мои пресмятания Арканзас не беше вече далеко. Все по-често срещах различни животни, които живеят само по бреговете на големите реки.

И така, промъквах се през вековната гора и вече се оглеждах за удобно място за пренощуване, защото бе започнало да се смрачава, когато изведнъж чух висок и плътен мъжки глас, който се разнасяше недалеч из гъсталака. По говора разбрах, че човекът е бял. Запромъквах се през храстите към мястото, откъдето се чуваше гласът. И какво мислите, че видях? По средата на малка полянка се намираще стар дънер, на него се беше изправил мъж, който оживено жестикулираше из въздуха и държеше на дърветата такава реч, похубава от която едва ли би могъл да изкара и на някой митинг. Аз съм малко особен и не обръщам внимание на това, което ми се казва, но този човек имаше такъв глас и така говореше, че смехът ми премина веднага, а аз се канех да се разсмея здравата, защото отначало ми се стори дяволски смешно да стоиш сред девствената гора и да държиш проповед на бръмбарите и москитите.

Както вече казах, бе започнало да се смрачава, но все още ясно можех да различа фигурата и лицето му. Беше висок и здраво сложен човек, изглеждаше бодър, суров и жилав като истински янки, имаше

остро изрязан изпъкнал нос, ясни очи, в които не се таеше ни притворство, ни измама, голяма уста и ъгловата брадичка. Беше очевидно, че се упражняваше да говори; правеше впечатление на селфмейдмен^[2], който с борба, работа и лишения бе успял да се издигне до по-добро положение от това, което обикновено Западът предлага.

— Вие казахте: трябва да хванем в ръцете си нашите негри така здраво, че дори и ако получат свобода, пак да останат при нас, просто от страх — продължаваше да говори той. — Всичко, което се бръщолеви за хуманизъм и християнска любов, е абсолютна глупост. Трябвало да има обич между хората! Обич? Пфу! Камшикът трябва да играе!... Но вие говорите така само защото егоизмът е превърнал сърцата ви в камък. Аз ви казвам, че ще дойде време, когато...

Изведнъж прекъсна речта си. Бях се придвижил твърде много напред и се бях показал между храсталаците. Той ме видя и в следния миг скочи от дънера, грабна пушката си и извика:

— Стой, нито крачка напред! Кой сте вие?

— Ба, я си оставете пушкालото настрана! Нямам намерение да ви изям, нито пък да получа няколко парчета олово в тялото си!

Той ме изгледа още по-проницателно и като че ли се убеди в моята миролюбивост. Свали пушката си и кимна с глава.

— Приближете се тогава и ми кажете кой сте!

— Казвам се Тим Съмърланд, сър. Тим Съмърланд се казвам от край време и никога не бих допуснал да се загуби или подмени дори една-единствена буква от това почтено име. А вашето име, сър?

— Казвам се Линкълн, Ейбрахам Линкълн. Тук наблизо в реката имам сал и с него искам да се спусна на юг. А вас какво ви носи насам?

— Бях събрал малко кожи, продадох ги и сега искам да тръгна също като вас надолу. Бихте ли ме взели със себе си?

— С удоволствие, стига да сте човек на място, човек, с когото няма да си имам неприятности, Тим Съмърланд. Насякъл съм дървен материал за ограждане на плантации, който се плаща на юг добре, и съм готов за тръгване. Помощникът ми избяга и сте ми добре дошъл, ако нямате нищо против да ми помагате от време на време при пътуването ни.

— Това се разбира от само себе си, мастър Линкълн. Тим Съмърланд не е замесен от лошо тесто, бъдете уверен в това! Но, сър,

кажете ми какво проповядвахте впрочем в гората?

— Нищо особено! Просто понякога, когато човек е самотен, в главата му идват мисли, които биха могли да бъдат от полза за другите. И ето, аз си представям, че тези „други“ са пред мен, и им казвам мнението си. Може би някога ще стане и това — ще държа истинска реч, а няма да говоря на вятъра. Но елате сега с мен при реката. Там е по-удобно и ще се чувстваме по-сигурно.

Забелязах с учудване, че до брега на реката изминахме само неколкостотин крачки. Салът беше направен сръчно и бе натоварен с голямо количество тънки млади стволи. След като се навечеряхме добре, разположихме се удобно до реката с лули в ръка и започнахме да си разказваме най-различни истории, които се бяха случили тук-там.

Този човек съвсем не беше вчерашен. Беше преживял много неща и беше мислил задълбочено над всичко. Ето защо възгледите му ме накараха да го уважавам и когато си казахме „лека нощ“, бях вече сигурен, че съм попаднал в респектиращо общество и че няма защо да се срамувам от службата си на боцман.

На сутринта започнахме пътуването. Известно време всичко вървеше отлично, макар че понякога от бреговете до нас долитаха стрели и куршуми, загубили ударната си сила. Във водата почти нямаше защо да се страхуваме от червенокожите, а когато вечер спирахме сала до брега, това ставаше на такова място, което гарантираше сигурността ни. Така приближихме форт Гибсън. Тук имахме намерение да слезем на брега, за да попълним мунициите си. Беше пладне, когато видяхме малкото поселище пред нас и се учудихме доста, като не забелязахме никакъв пост, нито пък някакво друго човешко същество. Дори над комините не се виждаше и следа от дим и не ни беше трудно да предположим, че се беше случило нещо необикновено. От предпазливост подминахме мястото, където обикновено спираха плавателните съдове, и продължихме надолу по реката, като че ли се канехме да отминем. Едва след завоя на реката се насочихме към брега. Линкълн взе пушката и ножа си и слезе на брега.

— Тим Съмърланд, отивам на разузнаване. Бъди готов да прережеш въжето на котвата веднага щом забележиш нещо подозрително.

С тези думи той изчезна между високите крайбрежни върби. Трябва да ви кажа, че по време на пътуването между нас се беше

промъкнало обичайното „ти“. Аз се гордея и до ден-днешен с това обръщение и не го заменям за никаква служба или почест.

Направих каквото ми беше казал. За щастие нямаше повод да се връщам със сала отново в средата на реката. Измина доста време, преди Линкълн да се появи. По лицето му се четеше гняв, но и някакво лукаво изражение.

— Тим, тук има работа за нас. Сега ще можеш да докажеш, че не си лош уестман! Фортът е бил нападнат от команчи и всичко живо е изклано. Индианците са предприели сега някакъв поход, като са оставили само дванадесет души, за да пазят форта. Но те са напипали брендите и са мъртво пияни. Бях сред тях и никой дори не се помръдна. Ела, чака ни хубав товар!

Идеята му беше твърде смела, но нямах намерение да го разубеждавам. Скоро достигнахме форта. Изненаданите му защитници лежах по земята в безпорядък, бяха ограбени и скалпирани. Няма защо да ви описвам по-подробно тази гледка. Влязохме в помещението, където индианците бяха пили. Наливали са се кой колкото е могъл и сега лежах около бурето полумъртви.

— Влизай! — каза кратко Ейбрахам Линкълн. Веднага нарязохме кожените наметала на индианците на ремъци и след по-малко от половин час червенокожите се намериха на сала ни, където бяха вързани за стволите така здраво, че всяко бягство беше немислимо. Като свършихме тази работа, ние отново се върнахме във форта, за да спасим каквото беше оцеляло. При това трябваше да бързаеме, защото останалите индианци можеха да се върнат всеки момент, а в такъв случай бяхме загубени. Вниманието ни беше привлечено веднага от следното обстоятелство: всички убити бяха обрани изцяло, но никъде не се виждаше нито един от предметите, които са им принадлежали. След като натоварихме на сала и убитите, за да ги предадем в Кидрон заедно с малкото спасени вещи, ние се приготвихме да отблъснем сала от брега, когато внезапно се разнесоха два изстрела. Те бяха предназначени за нас, но стрелецът не се беше целил добре: единият от куршумите пропищя край ухото ми, а другият отнесе парче от ръкава на бизоновата риза на Ейбрахам. Озовахме се моментално отново на брега и се запромъквахме между върбите към мястото, откъдето беше стреляно по нас. Едно бяло облаче ясно ни сочеше това място. Там на земята видяхме някаква торба, но дори не я докоснахме, защото пред

нас храстите шумоляха, а трябваше на всяка цена да пипнем човека, който се беше опитал да ни убие. Щом достигнахме края на храсталака, видяхме го да тича пред нас. Беше бял и бягаше към форта, за да потърси прикритие зад постройките му. Вдигнахме пушките си едновременно и в следния миг беглецът се строполи на земята. Изтичахме до него. Куршумите бяха пронизали гърдите му и без съмнение беше мъртъв.

— Ах, познаваш ли този човек, Тим Съмърланд? — попита Линкълн, след като го обърна с крак.

— Никога не съм го виждал!

— Добре го разгледай, Тим! Убили сме прочут негодник. Това е Канада Бил!

— Канада Бил? Нима е възможно! Какво ли е търсил тук? Мислех, че се намира някъде надолу край Ред Ривър, както казваха всички!

— Той беше навсякъде, а ето го и тук, както виждаш. Кой знае каква роля е играл.

Линкълн се наведе, за да го претърси. Канада Бил не показваше никакви признаци на живот, а джобовете му бяха съвсем празни. Върнахме се обратно при торбата. Беше тежка. Когато я отворихме на сала, намерихме в нея касата на форта, часовници, златни верижки, пръстени и други ценни дреболии, които са били собственост на офицерите и войниците. Сега вече ни стана ясно каква роля беше играл Канада Бил при нападението. Както се изясни и по-късно от разпита на пленените индианци, той насъскал команчите срещу форта, като им обещал плячка и бренди, заради лично отмъщение срещу един от офицерите, а и за да открадне касата и скъпоценностите.

Скоро салът ни се озова в средата на течението, което ни понесе бързо надолу. Ейбрахам Линкълн стоеше на предната част на сала, за да внимава за змии, алигатори и индианци — трите най-опасни врагове за плаващите по реката в онези местности. Тогава и не подозирах, че той скоро ще застане начело и на „сала“ на Съединените щати, за да го преведе със сигурна ръка през най-опасните бързеи и водовъртежи на онова време.

[1] Запад — имат се предвид „нецивилизованите“ земи на САЩ по онова време. Б. пр. ↑

[2] Селфмейдмен — (англ.) Човек, издигнал се до добро положение благодарение изключително на собствените си сили и умение. Б. пр. ↑

2. РОБОТЪРГОВЕЦ

Разказвачът въздъхна дълбоко, направи кратка пауза, прокара ръка по лицето си и след като изпи чашата си, продължи.

— Щом като между две истории могат да изминат няколко години, то и при разказването им може да се направи малка пауза. И в живота не всичко върви по мед и масло, а пък хората като нас биват носени насам-натам от различни ветрове, които могат да изиграят лоша шега на всеки уестман.

Самият аз бях изпитал това на гърба си и бях пристигнал във Виксбърг, за да си отпочина както трябва. Но кръвта на трапера не е съгласна с никаква почивка, освен с онази, която идва, когато си изстрелял последния си куршум и когато се запознаеш с ножа или оловото на неприятеля си. Едва беше изминала една седмица и започнах да се разхождам по цял ден край реката с надеждата да видя нещо, което би могло да даде определена насока на решението ми.

И ето ти на, както си седя на кея и се радвам на пъстрата тълпа, която слиза или се качва на пристигналия параход, изведнъж виждам едно лице, едно лице ви казвам, което никога не бих могъл да забравя, макар че откакто го видях за последен път, бяха изминали вече почти двадесет години.

— Бети Бети Кронър! — извиках аз и си проправих път през тълпата до нея. — Бог да благослови очите ми, ти ли си, или не си?

— Тим! — извика тя, като плесна с ръце от радост и почуда, — Тим Съмърланд, какво щастие, че те намерих.

— Да щастие е, Бети, дяволски голямо щастие! Спомняш ли си как исках да се оженя за тебе, а ти не ме искаше и предпочете Финк Паншлоу? Това беше едно прокле... едно чудесно време исках да кажа, Бети! Ти избяга с Паншлоу, но аз и до ден-днешен не съм те забравил. По дяволите, тази работа, дето я наричат любов, е малко особено нещо! Как живея през това време? Защо си дошла във Виксбърг?

Неочаквано очите ѝ се насълзиха — насълзиха се ви казвам, и то така, че неволно трябваше да прекарам ръка по набръчканото си лице, защото трябва да ви кажа, че може всичко да ми е Безразлично, но Бети Кронър да плаче, това не мога да гледам!

— Ах, Тим, не ми провървя, а сега съм в най-тежко положение! — отвърна Бети през сълзи.

— Небеса, как е възможно? — извиках аз. — Кой е виновен за това, Бети? Дай ми го само и аз така ще го пипна за врата, че...

— Да, но ако можеш да ти го посоча. Тим, и аз самата не го познавам.

— Разказвай!

— Паншлоу умря, Тим, преди много години, а най-малката ми дъщеря, Елен, е на осем години. Обичах я най-много от всички, но ето че загубих и нея!

— Загуби ли я? По дяволите, нима си загубила някое от децата си?

— Да, и четирите — плачеше тя тихо и безутешно. — С Паншлоу заминахме за Ню-Орлиънс, където живях до преди няколко седмици. Един ден снаха ми ме извика да отида при нея и аз тръгнах с децата. Тук слязох на брега, за да купя някои неща, и като се върнах на парахода, децата ми ги нямаше. Не можах да науча нищо друго, освен че някакъв добре облечен човек ги бил взел със себе си, за да ги заведе при майка им.

— Това е дяволски нещастна история, Бети, кълна се в ловджийския си нож! Какво ще правим сега?

— Не знам, Тим! Бях в полицията, но без никакъв резултат. Ден и нощ обикалях града — напразно. Парите ми се свършиха и сега съм сама в този чужд град без никаква помощ и подкрепа.

— По дяволите, Бети, това не е истина! Или искаш да кажеш, че Тим Съмърланд е нищо, кръгла нула?

— Тим, извинявай, но аз дори не знам дали не ми се сърдиш още за тогава. Не знам какво е положението ти тук, дали ще можеш да ми помогнеш...

— Сърдит? На тебе? Ако някой поиска да ти втълпи подобно нещо, така ще му сплескам главата, че ще заприлича на някоя стара географска карта! И какво ми е положението ли? Едно ще ти кажа,

Бети, Тим Съмърланд няма никакво положение, но има пари, и то много, и ще ги даде с удоволствие, за да се намерят децата ти!

Положението беше малко по-трудно, отколкото си го представяте. Бети беше получила свободата си наскоро и в жилите ѝ течеше значително количество негърска кръв — нещо, което си личеше не само по косата и цвета на кожата ѝ, но ѝ по ноктите. Следователно и децата ѝ се отличаваха със същите белези и ако някой негодник ги бе взел от парахода и ги бе обявил за свои роби, съвсем нямаше да е лесно да му ги отнемем, дори и ако го познавахме. Все пак тръгнах из града, за да търся някаква следа. Дълго време търсих напразно, докато най-после попаднах случайно в бара на хотел „Уошингтън“. Тук господата изглеждаха дяволски благородни и всички зяпнаха учудено стария Тим Съмърланд, защото се беше осмелил да прекрачи прага на такова изтънчено заведение. Но ето че по едно време влезе един човек, който беше облечен още по-добре от другите и изглеждаше по-голям джентълмен от тях, огледа се наоколо и тъкмо когато се канеше да си излезе, ме забеляза. Очите му просветнаха, приближи се до мене, протегна ми ръка и каза:

— Тим Съмърланд, стари ловецо, кой вятър те е довял тук?

— Линкълн, Ейбрахам Линкълн, наистина това сте вие, цял-целеничък!

— Ти, Тим, на „ти“ сме, както и по-рано, когато вързахме и пренесохме на сала двадесетимата индианци от форт Гибсън. Ела с мен горе в стаята ми, трябва да ми разкажеш всичко за себе си!

Помислете си само, през времето, когато не се бяхме виждали, този човек беше станал капитан, та дори и юрист, и то без да е посещавал учебно заведение, сам-самичък беше постигнал всичко. Сега имал някаква работа в този край и живеел в хотела, но се канел да отпътува още със следващия параход. Трябваше да съм луд, за да не му разкажа веднага историята на Бети. Той ме изслуша внимателно, без да каже нито дума, само кимна няколко пъти с глава в знак на съгласие, като че ли всичко му беше вече отдавна известно.

— Тим — каза той след като свърших, — попаднал си точно на човека, който ти трябва, и ако искаш, ще получиш децата обратно!

— Ако искам ли? Бих застрелял всеки, който твърди противното!

— Добре, добре! Как е изглеждал мъжът, който ги е взел от парахода?

— Като всички други! Карирани панталони, сиво сако и жълта широкопола шапка, един нос, два крака и...

— И е куцал, куцал е, Тим, нали?

— Бога ми, стюардът е споменал нещо такова, но не е бил много сигурен! Ейбрахам, да не би да познаваш негодника?

— Познавам го малко! Трябва да ти кажа, че съм натоварен със задачата да преследвам един човек, който обикаля из Щатите и никой не може да го залови. Но аз съм по петите му. Струва ми се, че върти добра търговия с крадени деца от тукашната област та чак до Мисури, отнема децата на добрите хорица и ги продава из южните щати, където заплащат тази стока добре. Но ще сложа край на мръсните му гешефти! Ще ми помогнеш ли?

— Аз съм с тебе! Кога започваме?

— Веднага!

— Линкълн, да ме изяде алигатор, ако забравя някога, че...

— Добре, Тим, добре! Аз съм предоставен сам на себе си, понеже управниците на южните щати са настроени враждебно към работи, подобни на моята. Кой знае дали няма да изпадна някога в опасно положение и затова се радвам много, че имам до мен човек, на когото мога да разчитам.

— Чудесно, ще си помагаме, както тогава, когато Канада Бил опита оловото ни.

— Що се отнася до Канада Бил, Тим, трябва да ти кажа, че той се мярка насам твърде често. Казват, че притежавал някъде по Ред Ривър голям участък блатиста земя със значителен брой негри, които биел с камшик за собствено удоволствие. Не е забравил и картите — скоро бил спечелил в Сейнт Луис двадесет хиляди долара. Когато бяхме горе в Арканзас, или съм се излъгал, че онзи човек е Канада Бил, или нашите куршуми не са му били достатъчни, Тим. Ей сега ще се приготвя.

Това беше чудновата среща, повярвайте ми, а на него, на него му се радвах много. Беше станал джентълмен и половина, а не беше трудно да се разбере, че ще отиде и още по-напред. За мое учудване той измъкна от куфара си стари дрехи на трапер и след малко застана пред мен точно в онзи вид, в който го бях видял някога в гората.

— Готов съм. Тим. Не е необходимо да бием барабан за това, кои сме и какво ще правим. Ще изпратим куфара на твоята Бети, нека го

пази в знак на това, че скоро ще се върнем.

Един час по-късно се качихме на парахода, избрахме си местенце на палубата, което ни подхождаше като уестмани, и се разположихме, доколкото можехме по-удобно. Пътуването трая четири дни. Не се питах къде ще слезем, не се интересувах и от това, което правеше Линкълн. Знаех, че ще проговори, когато времето за действие наближи. Той оглеждаше внимателно всеки, който се качваше на парахода, но това естествено можех да забележа само аз.

И ето ти на, тъкмо когато бяхме в околността на Геймсити, една лодка докара на борда мъж с две деца. Още от пръв поглед се виждаше, че децата имаха негърска кръв в жилите си. Изглежда, че се страхуваха много от него; той ги отведе в едно скрито ъгълче и те не се показаха повече оттам. Ейбрахам каза тихо:

— Това е нашият човек!

Наистина непознатият накуцваше малко, но облеклото му не отговаряше на описаното. Той остана на парахода до вечерта, след което заедно с децата се качи в една лодка, която, изглежда, го беше чакала посред реката.

— Дявол! — каза Линкълн. — Взел е предпазни мерки и може лесно да ни избяга. Но да видим какво може да се направи.

Той отиде при капитана и поговори с него. След кратко време бе спусната лодка във водата и ние се качихме в нея. Подкарана от шестима гребци, тя полетя в мъглата, която бе погълнала вече другата лодка. Гребците гребяха усърдно, тъй като им предстоеше да догонват парахода. Скоро слязохме на брега на такова място, където водите на реката се врязваха по-навътре в сушата, и по този начин останахме по петите на преследваните. Пътеката водеше към някаква плантация, разположена близо до реката. Когато човекът достигна лагера, в който живееха негрите, изсвири с уста. Появи се някакъв тип с камшик в ръка. Беше един от надзирателите.

— Водя ти още две. Дай им да ядат и ги пусни да си играят с другите, за да не реват. Ако не вземат от дума, понашари им гърбовете с камшика си!

Нашият непознат се запъти към жилищната постройка. Ние също се приближихме към нея, но за да не ни забележат, трябваше да позаобиколим. На верандата нямаше никой. В гостната стая — също. Но в отворения прозорец на приземния етаж блещукаше светлина.

Промъкнахме се до него. До една маса седяха трима мъже. Новодошлият беше между тях. Единият от другите двама беше може би плантаторът, а третият, Бога ми, третият беше Канада Бил, самият той и никой друг!

— Колко получихте днес, Уилмърс — попита току-що той.

— Две. Но не беше лесна работа, помъчихме се почти като с онези четирите, които ви докарах от Виксбърг. Умириха ли се вече?

— Не берете грижа. Гладът и камшикът вършат своето. Утре тръгваме към Ред Ривър. Ако и тези двете са ми по вкуса, ще ги купя и ще ги взема със себе си.

Линкълн ме издърпа в един тъмен ъгъл.

— Тим, разбра ли всичко?

— Горедолу.

— Този наистина е Канада Бил. Куршумите ни не са го пратили на оня свят. Сигурно индианците са го излекували с техните билки. Тим, сега се нуждае от помощта ти!

— Готов съм!

— Имам заповед за арестуване, но тя едва ли ще ни помогне много.

— Възможно е. За Бил ли се отнася?

— Не, за онзи, който се нарича Уилмърс. Той отвлича деца на мулати и после ги продава. Складът на стоката му е тук, при този плантатор, който се казва Тани. Бил е дошъл, за да купува. Децата на твоята Бети са негови и се намират все още тук. Но как ли ще ги освободим? Доброволно няма да ни ги дадат! Помощ и подкрепа също няма откъде да очакваме...

— Хмм, а какво би станало, ако опитаме и без чужда помощ, Ейбрахам? Имам дяволски хубава пушка, а и останалото не е за изхвърляне!

— Аз също мислих по този въпрос и що се отнася до мене, готов съм — нямаме друг изход. Но ако не успеем, загубени сме и затова искам да те...

— Сайлънс^[1], стари адвокате! Аз съм „за“ и точка по въпроса. Бети трябва да получи децата си! Не се страхувам от тези роботърговци!

— Тогава нека бъде както казваш! Положително още никой не е виждал подобно нещо, но до зазоряване ще бъдем господари на

плантацията. Сутринта в осем часа параходът ще мине оттук. Успях да науча, че капитанът е немец и се казва Халер. Можем да му се доверим. Той е честен човек и не понася робството. И така, взимай пушката и тръгвай!

Минахме безпрепятствено през верандата и гостната стая; само една врата ни делеше сега от тримата господи. Линкълн я отвори със силен ритник.

— Гуд ивнинг, мешърс! — поздрави той, приближи се до прозореца, затвори го и спусна жалузите. Аз затръшнах вратата моментално и застанах пред нея, вдигнах пушката си и я насочих към тях. И тримата скочиха на крака, но от изненада стояха като онемели.

— Сядайте, ще ви правя компания! — С револвер в ръка Ейбрахам притегли люлеещия се стол до себе си и се настани в него.

— По дяволите, мастър, какво търсите тук? — попита Канада Бил. Неговото самообладание се беше възвърнало най-бързо и той посегна към колана си.

— Остави револвера на мира, Бил! Давам ти честната си дума, че ще ти счупя ръката, ако не я махнеш моментално оттам!

Бил се подчини. Разбра, че Линкълн не се шегува.

— Интересуваш се какво търся тук, нали? Хмм, а пък аз съм любопитен да узная как ти. Бил, можа да се оправяш, след като куршумът ми те просна на земята при форт Гибсън. Моят сал и торбата си заслужаваха може би двата изстрела, с които искаше да ни пратиш и двамата на онзи свят. Виждаш, че имам да оправя малка сметчица с тебе!

— Sheer up^[2], най-сетне сте ми в ръцете! — извика Бил злорадо. — Сега ще отговаряте за...

— Добре де! Сядай, Бил, че ме сърби ръката! И така, ти си призна...

— Признал ли съм? Нищо не съм признавал, не знам дори за какво става дума. Знаем само, че сте проклет детектив, с когото ще си разчистя сметките ей сега!

— Не съм никакъв детектив, поне що се отнася до тебе. Бил, а сметките помежду ни ще ги разчистя аз, и то когато пожелае. Ние сме тук по-скоро по частна работа. И така, господи, слушайте: този човек до вратата ще ви вземе оръжията; ще стоите съвсем спокойно, защото веднага ще застрелям първия от вас, който опита да се съпротивлява!

— Аз имам най-напред думата тук! — обади се Тани едва сега, тъй като до този момент не беше успял да продума от смайване. — Тук аз съм господарят. Онзи, който ме напада, е разбойник и ще бъде задържан. Ще извикам моите хора!

— Дори ще ви помолим да сторите това, само че после. Тим Съмърланд, започвай! Покажи им ножа си!

И тримата бяха така респектирани, че се подчиниха безропотно. Само Бил и Уилмърс имаха у себе си оръжия. Бил имаше нож, а другият — нож и револвер. Взех ги и се върнах при вратата.

— Така, това беше нещо като увод — усмихна се Линкълн. — А сега идва най-важното: на всеки от вас по ред ще кажа това, което искам да му казвам. Останалите ще мълчат, иначе куршумите ни ще вземат участие в разговора! Мистър Уилмърс, познавам се с вас. Всъщност вие се казвате Джоунс Форбиш и ще ме придружавате няколко дни!

Човекът пребледня.

— Не е вярно, това е лъжа! Казвам се...

— Мълчете, с вас свърших! Ако проговорите още една дума, изгубен сте! Банката на Съединените щати отново ще види своя чиновник, който така бързо успя да изчезне. А сега, Бил, ти си на ред. Ще ти задам един въпрос; ще ми отговориш с „да“ или „не“. Ако кажеш само дума повече или ако не отговориш до една минута, ще стрелям. Казвам се Линкълн, Ейбрахам Линкълн. Запомни това име!

— Какво искате от мен?

— Ще ми предадеш ли доброволно откраднатите деца, които си купил от Форбиш, ако ти обещаю да не споменавам форт Гибсън?

— Да — чу се гласът му след кратко колебание, — да, ако...

— Млък или ще стрелям! Не се шегувам. Ако парите са все още у Форбиш, ще си ги получиш обратно. А сега е ваш ред, достопочтени мистър Тани. Ще ми казвате само истината. Ако се подчинявате, няма да ви се случи нищо лошо. Във вашата къща ли живеят тези двамата?

— Да.

— Стоката на мистър Уилмърс е във вашия лагер, нали?

— Да.

— Няма да осъждам вашия начин на действие, но ще трябва да поправите онова, което сте сгрешили. Ще ме заведете до стаята на Форбиш, но през това време ще разговаряте само с мен, ако размените

една дума с някой друг или пък направите някакъв знак, считайте се за труп! Тръгвайте, хайде! Тим, на тебе предоставям грижата, когато се върна, да намеря всичко така, както съм го оставил.

Положението ми съвсем не беше леко и ми се стори, че отсъствието на Ейбрахам продължи доста дълго време. Завърна се сам. Доказателствата, които бяха намерили в стаята на чиновника и красноречието на Линкълн, бяха цяло щастие за нас. Плантадорът беше обещал да не се бърка в работите ни, ако го оставим на мира, и Линкълн се беше показал достатъчно умен да му гласува доверие.

На сутринта напуснахме плантацията с окования Форбиш и с повече от една дузина деца. Този щастлив изход се дължеше единствено на изключителната личност на Линкълн. Капитан Халер ни взе на парахода си и скоро благополучно пристигнахме във Виксбърг. Можете да си представите радостта на Бети, когато видя децата си. Другите деца изпратихме веднага при родителите им. Аз останах във Виксбърг — и, е, историята с Финк Паншлоу, когото Бети беше обичала повече от мен, е забравена. Сега тя си има друг мъж и той е по-добър от първия защото се казва Тим Съмърланд.

Линкълн продължи със своя банков чиновник на изток. Когато си седя в къщи и си мисля за него, струва ми се, че винаги чувам думите му: — Ти, Тим, на „ти“ сме, както и по-рано...

Да, той беше истински човек, селфмейдмен, какъвто няма да намерите никъде по земята. Беше твърд, решителен и жилав като хикория^[3], а същевременно имаше меко и добро сърце като... като... е, като Тим Съмърланд.

[1] Сайлънс — (англ.) тишина. Б. пр. ↑

[2] Cheer up — (англ.) Каква радост! Б. пр. ↑

[3] Хикория — вид кораво дърво растящо в Америка. Б. пр. ↑

3. ПОДПАЛВАЧ

Отново разказвачът направи пауза, отпи от чашата си, която междуременно пак беше напълнена, огледа слушателите си един подир друг, кимна с глава и продължи:

— Знаете ли, джентълмени, какво означава за прерийния ловец бързият, добър и издръжлив кон? Лишете въздухоплатателя от неговия балон, а моряка от неговия кораб и двамата престават да бъдат това, което са. Също така и прерийният ловец е немислим без коня си. А каква огромна разлика има между различните кораби и различните коне! Pshaw, няма да ви държа реч, но щом ви кажа, че дълги години наред съм имал един от най-добрите коне на широките прерии между крачолите на кожените си панталони, можете да си представите какво имам предвид. Грижил съм се за него като за самия себе си, дори и по-добре. Един другиму сме спасявали живота си не веднъж и не два пъти и когато той най-накрая падна под куршума на един негодник, аз го погребях, като поставих при него и скалпа на убиеца му, какъвто е обичаят при уестманите.

И от кого съм го получил, ще попитате вие? От кого друго, освен от Черната пантера при Смоки Хил! Намираше се между другите коне, които пленихме, на гърба му имаше кожа от черна пантера, а в гривата му бяха вплетени орлови пера, явно доказателство, че животното е било собственост на някой вожд. Възседнах го и забелязах, че имаше най-добрата индианска дресировка, която бях срещал дотогава. Ето защо не ми се разделяше вече с него и го взех със себе си. И той показва такива качества, че цял свят започна да ми завижда за „Ероу“^[1], както кръстих жребеца си.

Ходих в Тексас, няколко години скитах из Ню Мексико, Колорадо и Небраска, стигнах дори до Дакота, за да се посчепкам със сиусите, от които дори и най-хитрият трапер има какво да научи.

Там се срещнах с неколцина ловци недалече край Блек Хилс и от тях чух много радостна новина. Една вечер се бяхме разположили

около огъня и печяхме сочно парче месо от бизонско филе, разговаряхме за туй-онуй и един от мъжете каза:

— Знаете ли онова плато, което от Янкън на Мисури се простира отдясно на реката право на север, а после се спуска стръмно към земите край Хъдзъновия залив? Наричат го Coteau du Missouri^[2].

— Как да не знаем „хълмовете“? Вярно е, никой не рискува с особена охота да се изкачва из тъмните и стръмни пропасти и клисури, където е царството на червенокожи, мечки и рисове и където няма никакъв друг дивеч за лов освен някой нещастен скунк^[3] или някоя дива котка, от която нямаш никаква полза.

— И въпреки това бях горе и открих нещо, което нямаше и през ум да ми мине да търся там, а именно едно от най-хубавите поселища, каквито може да има в Съединените щати.

— Как? Там горе? На това плато?

— Да, там горе. Как се е появило, не ме засяга, но останах в него три дни и намерих такова гостоприемство, каквото рядко се среща. Грижиха се за мене, като че ли бях самият президент.

— Та как се казваше този гостоприемен човек?

— Гай Уилмърс. Името е странно, нали? Но самият човек е красив мулат, красив като картина. А жена му, която той наричаше Бети, е родена отвъд океана, в Германия. Нейният баща, някой си мастър Хамър, живял долу в Арканзас и много патил. Бандити убили дъщеря му и...

Аз скочих.

— Гай Уилмърс?... Мулат?... Фред Хамър — нали Фред е било името на този човек?

— Да, Фред Хамър, имаше висока широкоплещеста фигура и снежнобяла коса и брада. Но какво ви е? Да не би да познавате тези хора?

— Дали ги познавам ли? По-добре, отколкото всички тук, взети заедно! С Фред Хамър бяхме съседни, а Мери, по-голямата му дъщеря, беше моя годеница. Отвякоха я бандити, а докато преследвахме бандата, тя беше убита заедно с моя баща от Канада Бил.

— Вярно е, вярно е! Тогава вие сте Тим Съмърланд, за когото Уилмърс ми е разказвал толкова хубави неща!

— Да, аз съм! След онези събития скитах из прериите, а когато се върнах, заварих на това място непознати хора.

— Фред Хамър продал земите си изгодно и по-късно отворил магазин в Сейнт Луис. Гай Уилмърс пътувал по негови сделки и така веднъж се намерил на платото, където се установил да живее. Постепенно роднините му го последвали. Към тях се присъединили и техни приятели и така възникнало поселището. Трябва да ги посетите, мастър Съмърланд, сигурно ще ви се зарадват страшно много, уверявам ви!

— Zounds, да ме опекаат на шиш като това парче бизонско филе, ако още утре рано сутринта не тръгна на път! Блек Хилс ми омръзнаха и ми се иска да се изкача малко при индианците, рисовете и мечките.

— Но преди това трябва да ни разкажете историята на онези бандити. Казват, че Канада Бил се появил скоро в Де Мойн и спечелил дванадесет хиляди долара на „Three cards monte“^[4]. Тази игра е направо ужасна и ми се струва, че е много по-опасна от обикновената monte^[5], която се играе в Мексико и някои други места.

— Тази игра ми е струвала много повече от цяла планина сребърни долари. А каква беше онази история, е, добре, ще я чуете!

Разказах им какво бях преживял, след което се завихме в одеялата си, поставихме първите постове и затворихме очи. Но не можах да намеря спокойствие. В главата ми кръжаха образите на Фред Хамър, Бети и Гай Уилмърс; старите спомени се бяха възкресили наново и когато най-сетне успях за малко да задрема, сънувах далечния Арканзас, двете малки ферми, сънувах майка си, баща си и Мери, която се появи пред мене в цялата си красота и доброта, както я помнех оттогава. И Канада Бил не липсваше, опитваше се да ме удуши и когато ме сграбчи, аз се събудих.

— Тим Съмърланд, последният пост е твой. Време е, както ми се струва!

Старият трапер ме беше хванал за ръката. Но, казвам ви, какво ли не бих дал, ако можеше човекът пред мен да е наистина Уилям Джоунс!

Нарочно бях пожелал да стоя последен на пост, за да мога рано сутринта да бъда готов да тръгна веднага на път. Когато времето ми изтече и събудих хората, разпитах трапера за пътя, по който трябваше да тръгна.

— Ще яздиш все направо на изток в посока на Мисури и там, където Грийн Форк се влива в нея, ще я прехвърлиш и ще тръгнеш по

десния ѝ бряг нагоре срещу течението. Платото преминава във високи предпланини, които изглеждат като великански амвони и могат лесно да се преброят, и граничат с долината на реката. Ще започнеш да се изкачваш между четвъртия и петия „амвон“ и за два дена ще пресечеш простиращата се на север девствена гора, по-нататък следва широка прерия, покрита с бизонова трева, по която ще продължиш в същата посока, това ще трае може би четири дни, накрая ще стигнеш до малка рекичка, на чийто бряг живее Уилмърс.

— Какви индианци обитават местността?

— Сиуси, най-много са от племето оглала. Най-войнственото, което познавам. Но те достигат до там само по време на пролетно-есенното преселение на бизоните. Сега е средата на лятото и може би не те застрашава опасност от тяхна страна. Сигурно са се оттеглили между Плейт Ривър и Ниобрара.

— Благодаря и ако някога се срещнем пак, ще ви разкажа нещо за това посещение.

— Добре! Поздрави онези добри хорица, на които пожелавам щастие от цялото си сърце!

Сбогувах се с групата трапери, метнах се на Ероу и тръгнах на изток. Човекът ме беше упътил правилно. При Грийн Форк преплувах Мисури и забелязах отделните високи планински масиви, между които дълбоко изсечени каменисти клисури извеждаха нагоре. След като оставих четвъртия великан зад гърба си, завих надясно. Клисурата беше така осеяна с паднали скални късове, дребни камъни и полуизгнили повалени дървета, оплетени от какви ли не виещи се растения, че напредвах страшно трудно с коня си и трябва да благодаря на добрия си томахок, с който се наложи да си проправам пътя, та в крайна сметка можах да достигна високо разположената равнина.

Намерих се сред прекрасна девствена гора, в която нямаше и следа от ниска растителност, така че можех бързо да се придвижвам. С моя славен Ероу прекосих гората за по-малко от три дни, но преди да навляза в прерията, спрях, за да се запаса с месо. Нямах представа дали в саваната щях да намеря някакъв дивеч.

След като свърших тази работа, отпратих се бодро на север. Първият и вторият ден преминаха без особени приключения. На третото утро, малко след като се бях отвил от одеялото и се канех да

оседлая Ероу, забелязах в далечината един ездач, който се движеше по следите ми.

Кой ли можеше да е този човек, който имаше причини да прекосява тази толкова отдалечена савана? Повече от стар навик, отколкото от необходима предпазливост, разхлабих ножа и револвера си и го зачаках на седлото. Бях готов на всичко.

Колкото повече се приближаваше, толкова по-добре можех да различа подробностите във високата му фигура. Той яздеше някакъв много дългокрак кон с изключително голяма глава, но затова пък опашката му беше толкова по-оскъдна — по нея се мъдреха само няколко косъма. Обаче това животно имаше такава крачка, която предизвикваше уважение. Главата на човека беше покрита с филцова шапка с необикновено широка периферия. Тялото му бе облечено в кожен елек, чиято обикновена кройка не затрудняваше движенията му, а на краката си носеше големи ботуши с обърнати кончови, които сега бяха изтеглени догоре. През рамото му висеше двуцевна карабина, а на пояса му се виждаха торбички за барут, куршуми, както и револвер и закривен ловджийски нож. Освен това имаше закрепени и два страни предмета, които по-късно се оказаха белезници.

Не можех да разгледам лицето му поради голямата периферия на шапката. Оставих го да се приближи на по-малко от изстрел и вдигнах карабината си.

— Стоп, мастър! Какво търсите в тази местност?

Той спря коня си и се засмя.

— Neigh-day^[6], това е хубав номер! Тим Съмърланд, миеща мечко, да не би да искаш да ме застреляш?

— Дявол да го вземе, този глас ми е познат — отвърнах аз, като свалих карабината си, — но тази проклета шапка ми пречи. Ейбрахам Линкълн, наистина ли си ти, яхнал такъв козел рано сутринта?

— Аз съм, разбира се, ако нямаш нищо против. Мога ли да се приближа?

— Ела и ми кажи какво правиш тук!

— Първо трябва да знам какво те е довело с коня ти в този красив край!

— Търся един мой познат.

— Познат ли? Кой е той?

— Отгатни!

— А-а, може би Гай Уилмърс, който живее ей там пред нас, недалеч от тук, на брега на реката?

— Ха, ти познаваш ли го?

— Лично не го познавам, но ти ми спомена в Смоки Хил името на зетя на Фред Хамър.

— Значи си знаел, че Фред Хамър се е преселил в Coteau du Missouri?

— Не. Знам, че тук живее някой си Фред Хамър. Но започнах да подозирам, че това е нашият Фред Хамър, едва когато спомена за твоя познат — понеже тогава се сетих и за името Гай Уилмърс.

— Well, при тях отивам. А ти?

— И аз.

— Какво?... И ти ли? Какво ще търсиш там?

— Това е тайна, но на тебе мога да я разкрия. Взимай юздите и да вървим напред! Я ме погледни. За какъв ме мислиш?

— Хмм, за най-свестния човек между Нова Шотландия^[7] и Калифорния.

— Това е един доста излишен отговор. Имам предвид професията.

— Задавай тези гатанки на когото щещ, само не на мене!

— А не виждаш ли нещо по мене, което не е обичайно за облеклото и снаряжението на траперите?

— Да, белезниците. Струва ми се, че си станал полицаи!

— Не точно това. Но ако нямаш нищо против, можеш да ме смяташ за лойър^[8], чието име не е вече неизвестно. Ти ме срещна в стария Канзъс с кодекса в ръка, когато държах реч; това беше моят университет и ето, виж, не съм го посещавал напразно! Още през 1836 година се установих в Спрингфийлд като адвокат.

— Значи адвокат! Знаех си, че ще се изкачиш по хубав път и ми се струва, че няма да останеш дълго в това положение. Но какво общо има адвокатът с твоето пътуване?

— Твърде много! Все още в адвоката се крие уестманът със своя силно развит нюх. Няколко пъти ми се удаде да прекратя безчинствата на някои най-изпечени престъпници, за която работа се показаха недорасли и най-опитните полицаи. И ето на, сега там долу в Илинойс и Айова някакъв изпечен бандит си е направил удоволствието да води за носа различни величия от финансовите и административните среди

и тъй като досега никой детектив не е успял да го залови, натовариха ме с хубавата задача да го потърся и да го предам на правосъдието по възможност жив. Това „по възможност“ ми дава всъщност разрешението да употребявам оръжие по моя преценка.

— Как се казва този негодник?

— Има десетки имена и никой не знае кое от тях е истинското. Последният му гениален номер бил подправянето на значителни полици в Де Мойн. Оттам следите му водят по всяка вероятност към Мисурийските хълмове и аз предполагам, че се е отправил към Гай Уилмърс.

— Neigh-ho^[9], това няма да му се отрази добре! Надявам се, че ако го заварим там, ще мога да му кажа няколко думи. Но това не ще да е Канада Бил, а?

— Не е. Защо питаш?

— Защото напоследък са го видели в Де Мойн, където бил спечелил дванадесет хиляди долара.

— Знам. След това изчезнал безследно и както винаги, ще се появи на някое друго място, където най-малко го очакват. Той е много опасен човек, и то най-вече защото не могат да му забранят да играе хазарт и защото провежда другите си удари по такъв начин, че не остава нищо, по което може да бъде уличен. Ще се учудя, ако не го срещнем, понеже винаги, когато сме заедно, ни се е налагало да имаме работа с него.

Продължихме да яздим един до друг. Пренощувахме само още веднъж и вече бяхме близо до реката.

Пред нас не се виждаше нищо друго освен откритата прерия, но след известно време забелязахме ивица от водни изпарения, която се простираше над саваната от изток на запад; бързо се приближавахме към нея и когато я достигнахме, се озовахме на брега на реката, по който се простираше дълга редица постройки. В горната част, на няколко конски дължини от водата, се издигаше необикновено красива жилищна сграда, а около нея се виждаха просторни хамбари, по-надолу и по-близо до водата съзрях няколко малки къщички, които очевидно бяха жилищата на работниците. Докъдето ми стигаха очите, можех да забележа чистота и признаци на благосъстояние.

— Good luck^[10], тук е! — каза Линкълн; той откачи белезниците от пояса си и продължи:

— Ще ги скрия под одеялото. Не е необходимо да издадат веднага защо идвам.

Като стигнахме до къщата, от вратата ѝ излезе един работник.

— Гуд дей, човече! Тук ли живее някой си мастър Уилмърс? — попита Линкълн.

— Йес, мастър. Влезте! Господата и дамите ядат тъкмо сега.

Завързахме конете си и влязохме вътре. В столовата седяха Фред Хамър, Гай Уилмърс и Бети. Веднага ги познах. Двете млади жени, които седяха при тях, трябва да бяха дъщерите, а между тях имаше някакъв джентълмен, който ми беше непознат. Уилмърс стана.

— Приближете се, мешърс! Какво ни носите? — попита той.

— Цял товар поздрави от някой си Тим Съмърланд, ако този човек все пак ви е познат — отговорих аз.

— Поздрави от нашия Тим? Това е... heigh-day, та това си самият ти, стара мечко! За малко нямаше да те позная. Прерията ти е пуснала такава брада, че само върхът на носа ти се вижда. Welcome, хиляди пъти! Подай ръката си и на другите!

Е, това беше такъв прием, от който можех да бъда предоволен. Бях почти смачкан в прегръдките им и едва намерих време да помисля за моя спътник:

— А тук съм ви довел един човек, когото трябва също да познавате. Или сте забравили Ейбрахам Линкълн, който ни водеше по дирите на бандитите?

— Ейбрахам Линкълн! Наистина, той е! Добре дошъл, сър, и не ни се сърдете, че не ви обърнахме веднага внимание! Поизменили сте се откакто не сме се виждали.

Трябваше да седнем на масата при другите ей така, както си бяхме, и едва тогава стана дума за непознатия.

— Между нас е и сър Дейвид Холмън, който ни оказва честта да бъде наш гост от една седмица — представи ни го Уилмърс. — После ще мога да ви представя и мастър Белфорт, който слезе в долината, за да наблюдава прибирането на реколтата. Той е изискан джентълмен, казвам ви, не съм виждал толкова опитен и сръчен човек. А с картите умее направо като с магическа пръчка да прави каквото си ще.

Завърза се много оживен разговор и аз се учудих, че Линкълн почти не взимаше участие в него. Защо хвърляше от време на време към мастър Холмън такива остри и пронизателни погледи, когато той

не можеше да ги забележи? Нима той беше човекът, когото Ейбрахам търсеше?

В този момент вратата се отвори и просто не можах да се сдържа, скочих на крака и втренчих опулените си очи във влезлия. Гъстата черна брада и тъмната коса ме пообъркаха, а може би и облеклото, което беше като на някой заможен джентълмен, ала бих могъл да се закълна, че... но по-нататък не можах да продължа мислите си — Гай Уилмърс стана:

— Ето, мастър Белфорт идва. Да ви го представя, джентълмени! Той е...

— Мастър Белфорт? — каза Линкълн. — Струва ми се, че този човек спокойно може да се казва и Фред Флетър или Уилям Джоунс, ако само признае, че е самият Канада Бил!

— Канада Бил ли? — попита Фред Хамър, като грабна първия нож, който видя, и се надигна.

— Дръжте си езика, сър! — каза Джоунс, защото това наистина беше той и сега го познах по гласа. — Не може безнаказано да се обижда един джентълмен.

— Това е така — отвърна Линкълн, — но сигурен съм, че не съм обидил джентълмен. Колко корени от репей и адски камък си изразходвал, за да си боядисаш косата черна? Ще ти дам един добър съвет: когато решиш друг път да си боядисваш косата, използвай оловен гребен, тогава тя потъмнява до самите корени, а сега там е останала съвършено светла. Мастър Уилмърс, казахте, че той правел с картите направо магии. Не ви ли показва малко как се играе „Three cards monte“?

— Да, и при това спечели хубави пари — отвърна Фред Хамър. — Остарял съм и очите ми са отслабнали, иначе трябваше веднага да го позная. Но сега няма вече съмнение, че пред мене стои убиецът на Мери by god^[11], ще си получи заслуженото веднага!

— Да не би да искате да заколите собствения си гост, Фред Хамър? — попита Канада Бил. — Можете ли да докажете, че аз съм застрелял дъщеря ви?

— Застреля и баща ми! — намесих се аз. — Не, не можем да го докажем, но можем да се закълнем, че е истина. А също така, че насъска индианците срещу форта.

В този момент Линкълн се приближи до него.

— Човече, ще ти кажа, че бихме могли бързо да свършим с тебе. Сигурно знаеш, че мастър Линч^[12] е строг съдия, ала ти си гост в тази къща, а ние като свободни граждани на Съединените щати съдим някого само при пълни доказателства! Сигурно е, че тези джентълмени няма да си искат парите, които си им отнел: те стоят много по-високо от Канада Бил и няма да се унижават. Затова ще ти кажа моето решение: ще напуснеш веднага поселището, и то в срок от десет минути. В единадесетата минута започва да говори карабината ми, можеш да не се съмняваш в това!

— Да не би да сте собственик или господар на тази къща? — попита сега Дейвид Холмън. — Не можете да докажете нищо от това, в което обвинявате мастър Джоунс, а на карти играхме честно.

— Вярно е, че не съм господар тук, драги, но все пак имам нещо, което обикновено хората уважават. И ако казвам на този човек решението си, знам съвсем точно какво правя.

— Я ни покажете това „нещо“, сър!

— Ето го!

Той извади някаква хартия от джоба си, подаде му я и ми направи знак, който разбрах веднага. Излязох навън и измъкнах белезниците изпод одеялото. Когато се върнах в стаята, видях, че Холмън беше пребледнял и втренчено гледаше хартията.

— Е, мастър Холмън или Райър, или Панкрофт, или Енгстън, харесва ли ви този декрет? — попита Линкълн. — В Айова и Илинойс, и особено в Де Мойн очакват с голямо нетърпение човека, който носи тези хубави имена. Наистина е жалко, че ти липсва малкият пръст на лявата ръка. Неговото отсъствие те издаде. Ще отърва моя приятел Уилмърс от двама гости, чието място не е в такава почтена къща!

— Стоп, сър, още не се е стигнало дотам! — извика Холмън.

Той хвърли изпитателен поглед към вратата и прозореца.

— Мисля, че се е стигнало. А ако не ти се вярва, погледни тези скъпоценни украшения, които сега ще ти сложа!

Той взе белезниците от ръцете ми, а аз извадих револвера си. Холмън също бръкна в джоба си.

— Махни си ръката или ще стрелям! — заплаших го аз.

— Видя ли, че се е стигнало дотам? — изсмя се Линкълн. — Протегни си спокойно ръцете, защото ти повтарям: прочете пълномощията, които ми дават свобода да правя с тебе каквото

пожелая. Ще броя до три. Ако дотогава белезниците не са на ръцете ти, ще опиташ куршума ни. Тим, стреляй при три!

— Едно... две!

Холмън разбра, че нямаше шега. Подаде ръцете си и се остави да бъде окован. След това Линкълн се обърна към Уилям Джоунс.

— Пет минути изтекоха. Остават ти още пет. Не се шегувам. Изчезвай!

Фред Хамър все още държеше ножа си в ръка. Той сложи заплашително ръката си на рамото на Джоунс и каза:

— Напред, човече! Ще се погрижа нищо да не попречи на тръгването ти.

Избута го навън през вратата и след няколко секунди видяхме как Канада Бил се отдалечи на коня си.

— Нямате ли някое здраво помещение — обърна се Линкълн към Уилмърс, — където бихме могли да затворим добрия мистър Холмън?

— Имам много добро и сигурно място. Елате!

Тримата излязоха, а аз имах нелеката задача да обясня на Бети и на двете малки госпожици събитията, които се разиграха толкова неочаквано пред тях. След като се събрахме всички отново, Хамър и Уилмърс започнаха да благодарят надълго и нашироко на Линкълн, който се мъчеше, доколкото това беше по силите му, да съкрати тези благодарствени излияния. Той се канеше още на следващото утро да си тръгне обратно, но се натъкна на всеобща съпротива. Уилмърс му каза:

— Предстои ви трудно и опасно пътуване с вашия арестант през Мисурийското плато надолу към Айова. Ако почакате няколко дни, оттук ще тръгнат три лодки надолу по реката, след което ще продължат и по Мисури, а вие ще можете да отпътувате удобно в тях. Ще стигнете бързо до Янкън и Дакота, след което ще ви остане само неголямото разстояние до Де Мойн. Значи оставате тук. Вашият пленник е на сигурно място.

Линкълн разбра, че това предложение е изгодно за него, и отстъпи.

Настана вечер. Бяхме отвързали конете си и ги оставихме да пасат свободно. Не биваше да ги вкарваме в конюшната, защото бяха свикнали на свобода и само щяха да се изпоритат с другите коне в тясното помещение. Жените и мъжете останаха да бърбят във всекидневната с изключение на мене. Аз тръгнах надолу покрай

реката, защото исках да нагледам конете. Беше толкова тъмно, че едва можех да различавам водната повърхност от бреговете. Бях се загледал замислено в течащата вода, когато по повърхността ѝ се плъзна лъч светлина. Светлината блещукаше през пролуките на повредената дъсчена стена на един от хамбарите, пълен със сено и пшеница. Изведнъж дочух стъпки. Край мен пробяга някаква фигура и след нея още една. Тъмнината ми попречи да ги огледам добре, но ми се стори, че бяха Джоунс и Холмън.

Двете фигури изчезнаха в тъмнината, преди да успея да ги последвам. Върнах се колкото можех по-бързо обратно, влязох във всекидневната и попитах Линкълн:

— Ейбрахам, Холмън затворен ли е все още?

— Защо? Преди половин час бях при него.

— Струва ми се, че го видях заедно с Джоунс навън. Бързо, да видим дали е още тук!

Изтичахме навън. Железните резета на здравата врата, зад която беше затворен пленникът, бяха в изправност и затворени. Дръпнахме ги. Холмън липсваше.

— Канада Бил се е върнал и го е освободил! — извика Линкълн.
— Трябва да...

— Оставете ги, сър! — прекъсна го Уилмърс. — Утре рано сутринта ще открием следите им и ще тръгнем след тях. Няма да ни избягат!

Отново излязохме на открито. Погледите ни бяха приковани от силна светлина. Там, където преди малко бях видял да проблясва светлина, сега към небето се издигаха пламъци. Огънят се разпростираше със зловеща бързина. Между задушавания дим и червената жарова лумваше тук-там някой подпалил се сноп. Бързо се приближавахме към пожара.

Изведнъж съзрях някаква фигура, която беше стояла там, за да наблюдава огъня, но щом ни забеляза, побягна веднага. Това бягство ми се стори подозрително и аз се затичах след нея. Колкото повече догонвах човека, толкова по-ясно виждах, че нещо му пречеше да тича — ръцете му не се движеха. Удвоих бързината си, настигнах го и разпознах Холмън, чиито ръце бяха още в белезници. Пипнах го, тръшнах го на земята и коленичих върху него. Опитваше да се съпротивлява, но съпротивата му не беше особено голяма, защото

белезниците му пречеха. Дръпнах кърпата от врата му и с нея вързах краката му. Той скърцаше със зъби от ярост, а очите му ми хвърляха злобни погледи. Обаче не пророни нито дума.

— Добър вечер, мастър! — казах аз. — Разходката ти не беше много дълга. Ще ми кажеш ли къде се е дянал Уилям Джоунс?

Той не проговори.

— Добре! Ще се опитаме да го намерим и без тебе.

Хванах го за яката и го повлякох към къщата, където веднага го затворихме. След това всички мъже се пръснаха, за да дирят Джоунс. Но всичките ни усилия бяха напразни. Не можахме да го намерим — беше избягал.

Междувременно бяха притичали работниците. Успяха да ограничат огъня и най-сетне той угасна, защото нямаше вече какво да гори. Нанесените щети не бяха кой знае колко големи, поне не бяха такива, каквито се е искало на Джоунс и Холмън.

Когато лодките се канеха да тръгват към Мисури, Линкълн взе със себе си Холмън. Последвалото сбогуване не ми беше много леко, защото бях обикнал Ейбрахам. Но не можех да потегля с него. Фред Хамър и Гай Уилмърс ми казаха, че не можело да си тръгна, а и дамите ме молеха така мило, че не можех да постъпя иначе — трябваше да остана.

По-късно научихме, че Холмън е бил осъден на доживотен затвор. Линкълн обаче не остана само адвокат, а отиде много по-далеч — стана президент на Съединените щати. Никога вече не го видях, но пък в замяна на това слушах много да се говори за него. Всички вие го познавате, познава го и целият свят. Бут го застреля, дано вечно ври в катрана за това, но Линкълн продължава да живее в Щатите, защото това, което направи, бе направено за столетия, а и в тази страна няма да се роди вече човек като Ейбрахам.

А аз? Не ме оставиха на спокойствие, докато не издигнах вигвама си при Уилмърс. Ероу не беше доволен от това, а и мене ме досърбяваха от време на време ръцете страшно много, грабвах томахока и карабината, яхвах мустанга си и отивах из гората или саваната за месец, два, където можех да покажа на бизоните и индианците, че Тим Съмърланд все още няма намерение да размени красивата прерия с Вечните ловни полета. Ловният ми участък беше

между Лонг Пийк и Спениш Пийкс и там придобих името, с което ме наричат, мешърс, Колорадеца!

Оттогава не съм срещал повече Канада Бил. Преди известно време дочух, че са го видели по долното течение на Мисисипи, където успял с Three cards monte да спечели хубави пари. От последната ни среща изминаха над тридесет години, но се надявам, че е още жив и че все някога ще ми падне в ръцете. Тогава няма да избяга от куршума ми...

Колорадеца свърши разказа си. Оглеждаше замислено старата си карабина, чийто приклад бе покрит чак до металическата част с многобройни резки, драскотини и други знаци, които оставаха загадъчни за непосветените хора.

[1] Ероу — (англ.) стрела. ↑

[2] Coteau du Missouri — (фр.) хълмовете по Мисури или Мисурийско плато. Б. пр. ↑

[3] Скунк — (инд. — англ.) дребно животно от Сев. Америка с остра неприятна миризма Б. пр. ↑

[4] Three cards monte — хазартна игра на карти от мексикански произход, която се играе с три карти, едната от които е фигурна. ↑

[5] Monte — испано-амепиканска хазартна игра с 45 карти. Б. пр. ↑

[6] Neigh-day (Hayday) — (англ.) възклицание на радост и удивление. Б. пр. ↑

[7] Нова Шотландия — област в югоисточна Канада. ↑

[8] Лойър — (англ.) адвокат. Б. пр. ↑

[9] Neigh-ho — (англ.) израз на неодобрение и досада. Б. пр. ↑

[10] Good luck — (англ.) акво щастие, късмет. Б. пр. ↑

[11] By god — (англ.) В името на Бога. ↑

[12] Чарлз Линч — плантатор от южните щати, популяризирайл жестоката саморазправа под името „съдът на Линч“. ↑

4.

ЗЛАТНИЯТ ДОКТОР

След кратко време един от слушателите поде:

— Тъжни истории ни разказа, друже, но ми се струва, че мога да те утеша: Канада Бил си получи вече заслуженото и приключи изпълнения си със злини живот.

— All devils^[1], какво приказваш?!

— Да, Канада Бил е мъртъв, приключи земния си път в мисионерската обител Санта Лусия при Сакраменто.

— От какво е умрял? Да не би да е от някоя болест? Този подлец не е заслужил такава смърт!

— О, не се е отървал толкова евтино. За неговия край трябва да благодарим на един мъж, чието име е познато на всички вас: Олд Файърхенд.

— Какво? Олд Файърхенд е сложил край на мерзостите му? А как е станало това, сър?

— Това е една интересна история, която всъщност трябваше да занеса да я отпечатат. Аз съм писател, мешърс, и собствено един автор на книги не постъпва умно, когато разказва нещо, което иска да публикува в пресата; ще ме разберете, джентс. Но тъй като днес си разказваме такива хубави истории и тук събрах вече доста материал за моето перо, няма да бъда толкова коравосърдечен и ще ви разкажа онова, което знам.

Той се настани удобно на стола си и започна да говори като добър и опитен разказвач:

— Картината край пристанището на Сакраменто беше изключително оживена и пъстра. Човешката тълпа, която заливаше кейовете, улисана в някаква работа или шляеща се безделно насам-натам, не се състоеше от жителите на определен район в града, нито пък от жителите само на един-единствен град; гледката приличаше по-скоро на карнавал, който беше събрал тук за кратко време представители от всички нации.

На едно място стоеше група високи и слаби янки, облечени в неизбежния черен фрак, килнали силно назад високите цилиндри, пъхнали ръце в джобовете си, издокарали се със златни верижки, джобни часовници, копчета по ръкавелите и игли по кърпите си. Между тях се мушеха насам-натам малка групичка китайци, облечени в жакети от синя басма и широки бели панталони, дългите им плитки бяха грижливо оплетени и добре поддържани. Виждаха се и островитяни от южните морета, които се движеха по тази чужда земя плахо, смутено и учудено и когато очите им забележеха нещо твърде странно и причудливо според техните схващания, те събираха главите си и тихо шушукаха. Наоколо се разхождаха гордо мексиканци с техните цепнати отстрани кадифени панталони, украсени със сребърни копчета, и с обичайните къси, също така украсени жилетки, и с широкополи шапки на главите. Имаше калифорнийци с дълги пончоси, изтъкани в най-пищни цветове, които им стигаха почти до глезените на краката; чернокожи лейди и джентълмени, ухаещи на хиляди благовония и издокарани с най-различни дрехи; индианци със сериозен израз на лицата, които се движеха с достойнство сред тълпата; спокойни и кротки немци, англичани с огромни бакенбарди и големи пенснета на носовете си; подвижни дребни французи, които се караха, разказваха, викаха и ръкомахаха най-оживено с ръце; червенокоси ирландци, които „ухаеха“ на бренди; чилийци в техните къси пончоси; трапери, скватери^[2], американски пионери^[3] в обичайните кожени ловджийски ризи, все още с пушките през рамо, тъй като бяха прехвърлили току-що Скалистите планини; метиси и мулати във всички възможни нюанси и разцветки на кожата, а сред тях — и завръщащите се от мините златотърсачи, често с тежки торби злато, облечени в най-фантастични одежди, одрипавели, с кърпки по панталоните, ризите, жакетите и жилетките, с изпокъсани ботуши, от които надничаха голите пръсти на краката им, и с шапки, които в продължение на месеци са упорствали през деня на слънце и дъжд, а през нощта са служили за възглавници. И най-сетне на малки групички стояха и местните жители, истинските законни господари на тази земя, които въпреки това бяха може би единствените сред цялата тълпа, които не притежаваха нищо и трябваше да влачат бедното си съществуване само с някаква мизерна надница.

Към това пъстро смешение на народите се прибавяха и някои фигури с внушителен външен вид: американски и английски матроси с широки рамене, грамадни юмруци и предизвикателни погледи, както и неколцина испански офицери от военната флота с красива външност, които бяха дошли от Сан Франциско в своите бляскави униформи, украсени със златни нашивки, и с желание да погледат трескавия живот недалече от златоносните райони.

Човек би могъл да каже: „Кой ще изброи народите и ще назове имената?“^[4]“

И какво беше събрало тук тази многообразна антропологична смесица? Нищо друго освен — златото.

Заселването на Горна Калифорния, което започва активно през 1768 година от страна на Мексико, постави страната под светското и духовно господство на мисионерите. Йезуитите разбираха много добре от стопанство и икономика и издигнаха на подходящи места многобройни манастири и мисионерски центрове, за да могат да вършат по-добре своята пропаганда.

Когато мексиканското централно правителство успя през 1823 година да ликвидира господството на мисионерите, голяма част от тях отказаха да признаят това правителство и напуснаха страната. Малцината, които останаха, бяха изгубили влиянието си, водеха живот, изпълнен с лишения, и постепенно и те изчезнаха един по един.

Недалече от Сакраменто се издигаше масивна постройка, висока няколко етажа, заобиколена от обширен двор; до страната ѝ, която гледаше към града, бе долепена църква, построена от старинни непечени тухли.

Тази масивна постройка беше мисионерската обител Санта Лусия, в чиито многобройни стаи, прилични на казармени помещения, в последно време можеха да се видят само двама души: един възрастен достопочтен духовник и един немец, който се казваше Карл Вернер, но всички, които общуваха с него, го наричаха просто сеньор Карлос. Той беше дясната ръка на свещеника.

Но ето че бяха открити златните залежи в Калифорния и новината за скритите приказни съкровища в планините предизвика голямо преселение на хора, които дойдоха най-напред от близките Мексико и Съединените щати, но скоро страната се видя заляна от човешките чада на всички континенти. След бързо появилите се

потомци на испанските конкистадори последваха островитяни от Сандвичевите острови, после заприиждаха австралийци и европейци, та дори и китайски кули; всички се надяваха да получат полагаемата им се част от това злато и да станат богати хора.

Сан Франциско беше главният сборен пункт за чужденците, откъдето те продължаваха на север или към вътрешността на страната. Сакраменто беше един от по-значителните второстепенни сборни пунктове.

Броят на хората нарастваше от ден на ден и тъй като настъпилите дъждове правеха невъзможно пренощуването на открито, а не всеки си носеше палатка, всяка къща и всяко жилище, където можеше да се намери подслон, бяха заети.

И старата мисионерска обител Санта Лусия бе сполетяна от същата участ, която имаше толкова малко общо с първоначалното ѝ предназначение.

Един французин от Елзас направи в приземния етаж на едно от крилата на постройката пивоварна, постави един огромен казан и започна да произвежда някакво питие, което дръзко нарече бира. В предното крило, точно до църквата, се настани американец, който отвори гостилница, при това му хрумна изключително целесъобразната идея да превърне част от църковния кораб в танцов салон, където всяка седмица се организираха танцови забави с рийлс, хорнпайпърз или фенден-гоус^[5]. Това пък привлече вниманието на един предприемчив ирландец, който отвори кръчма в другия край на църквата.

В долния етаж на другото странично крило се настани англичанин, намери си за съдружник един хитър нюхемпширец, доведоха няколко китаеца и отвориха магазин, който, както скоро се оказа, започна да носи добри печалби на двамата джентълмени. Нещата продължиха да се развиват по този начин и не след дълго цялата света обител се оказа заета с изключение на таванския етаж в едно от крилата.

Старият свещеник се видя безпомощен. След като разбра, че със сила нищо не може да се направи, отначало се опита да заведе няколко процеса, за да спаси светата обител от тези досадници. Но скоро му беше съдено да се запознае с тъжните последици от постъпките си,

защото бе попадал в ръцете на цяла глутница чакали, които само му искаха пари, без да са сторили абсолютно нищо за него.

Накрая Санта Лучия така му опротивя, че в едно хубаво утро той изчезна безследно. Никой не прояви желание да го търси. И така от предишните обитатели остана само сеньор Карл ос с жена си и дъщеря си Анита, с които живееше в няколко малки стаички на приземния етаж до пивоварната.

Но и за свободните тавански помещения се намери собственик. Казваха, че този човек бил дошъл в Сакраменто от Буенос Айрес, произхождал от Синсинати и се титулувал доктор Уайт. Никой не го беше питал дали наистина е лекар. Искаше да открие болница в Сакраменто, но не можа да намери подходящо място и дойде с коня си в Санта Лусия, където чисто и просто се настани в таванските помещения, понеже не намери жива душа там, за да ги вземе под наем. Беше практичен човек, който знаеше много добре, че в тази страна трудно може да ти се оспори правото на собственост над нещо, което притежаваш в момента.

Още на следващия ден пристигна върволица от мулета, които докараха одеяла и дюшеци, а след тях група мексиканци носеха необходимите железни рамки и табли на кревати. Преди да се стъмни, горе вече имаше двадесет легла, поставени на голия под, над тях беше старият повреден покрив със счупени керемиди, през който силният вятър духаше във всички посоки, а когато валеше дъжд, в помещенията ставаше цяло наводнение. Така изглеждаше болницата, която очакваше нещастните си пациенти.

И те не закъсняха да се появят.

Колкото и да е здравословен сам по себе си климатът в Калифорния, в мините винаги има предостатъчно болни хора. Необузданият и нередовен начин на живот допринася не по-малко от тежката, непосилна за хиляди хора работа и от обилните валежи за разпространяването на особено силна треска, която много често завършва със смърт, защото заболелите са лишени от лекарски грижи и лечение. В такъв случай могат да се нарекат щастливци онези, които не са сполетени от болестта, докато са сами в някоя дива местност или когато край тях има приятели, които могат да ги пренесат от планините в цивилизовани райони и да се погрижат за лекарска помощ. Но повечето от тях намираха при златните мини само шест стъпки пръст

върху себе си и един мизерен кръг от камъни около тесния си гроб. Много от болните умираха по пътя или пък живееха само толкова, колкото угасващият им поглед да успее да съзри някое човешко селище; само малцина можеха да се възстановят отново и с укрепнало тяло да подновят предишната си работа.

Едно обаче всеки болен губеше с положителност — събраното злато.

По онова време лекарствата бяха направо „златни“ и един работлив лекар можеше да намери своята златна мина в болестите на пациентите си. Колко много шарлатани използваша това обстоятелство — в техните ръце някои болни умираха само затова, защото имаха злато, което щяха да отнесат със себе си, ако оздравееха!... По склона към мисионерската обител крачеше един здраво сложен младеж, чиято светла коса, правилни черти и румени страни издаваха немския му произход, въпреки че беше облечен в удобното мексиканско облекло. Щом достигна мескитовите храсти, които обграждаха Санта Лусия, той спря и се обърна на запад.

Свечеряваше се и слънцето бе започнало да потапя вече ослепителната си жар в сияещата водна шир. В краката му бе разпрострян градът, облян в искряща светлина, и прозорците на старата сграда хвърляха блестящи отражения надалеч.

Той седна в меката трева и така се вдълбочи в тази гледка, че не можа да долови леките стъпки, които се приближаваха към него. Една малка ръка хвана рамото му и една главичка се наведе над него. Той чу думите:

— Добре дошъл, сеньор! Защо не идва толкова време при нас?

— Бях в Сан Франциско, синьорита, където вършех най-различни работи — отвърна той.

— И където напълно забрави сеньор Карлос заедно с неговата бедна малка Анита!

— Забравил ли съм ги? Пор диос^[6], не, хиляди пъти не! Анита, как бих могъл някога да ви забравя?

Тя седна без всякаква предвзетост до него.

— Наистина ли мислите за мене, сеньор Едуардо?

— Анита, моля те, изговаряй името ми както си е на немски, слушам го с такова удоволствие от устата ти. И не питай дали съм мислил за вас! Кой се погрижи за мене, когато дойдох тук без петак в

джоба си, обран от престъпници, кой друг, ако не баща ти? И кой се грижеше за мене като за син или брат, когато лишенията и преживените неволи ме хвърлиха болен на легло? Ти и майка ти! И кого друг имам в тази чужда земя, при когото бих могъл да отида и с когото бих могъл да се посъветвам, освен вас? Анита, никога няма да ви забравя!

— Наистина ли, Едуард?

— Да — отвърна той простичко, като хвана ръката ѝ и я погледна открито в очите.

— Дори и тогава, когато се завърнеш в родината?

— Дори и тогава! Казах ти, Анита, че няма да се върна без тебе в родината, забрави ли го вече?

— Не — отговори тя.

— Или лъчите на съчувствието ти озаряват сега някой друг?

— Някой друг ли? Че кой може да бъде той?

— Лекарят на горния етаж, доктор Уайт.

— Той ли? — попита тя провлачено. — Та кой ли би искал да бъде слънце за този кльощав мастър Хинино! Поне що се отнася до мене, бих го оставила на тъмно колкото си иска!

— Анита, истина ли е това? — извика младият човек.

— Защо не ми вярваш?

— Защото знам, че те преследва на всяка крачка и защото родителите ти се радват, когато ви дойде на гости.

— Вярно е, че върви подир мен, но бъди сигурен, че го отбягвам винаги, когато е възможно. Вярно е, че и татко е в добри отношения с него; той толкова му е говорил за огромното си състояние и за това, че иска да се върне с нас в родината, в Германия, щом напечели достатъчно пари!

— В Германия? Нима баща ти иска да се връща в родината?

— Да. След като Санта Лусия се превърна в общежитие за кого ли не, тук вече не му харесва. Но ние сме бедни, а татко е твърде стар, за да може да спечели толкова, че да успеем да се махнем оттук, и ето че...

— И ето че...

— И ето че той се замисля, че един заможен зет би могъл да осъществи желанието му.

Едуард мълча известно време. После попита:

— А баща ти би ли те дал на доктора?

— Да. Но аз и майка ми не можем да го понасяме.

— А мене понасяте ли ме?

Тя кимна. Сега той хвана и другата ѝ ръка и каза:

— Винаги ми се е струвало, че сме родени един за друг. И ти си толкова нежна и добра, и аз бих желал да бъда винаги при тебе. Мога ли да кажа тези думи на майка ти, която не може да понася онзи лекар горе?

— Да.

— Сега веднага?

— Сега веднага!

— Тогава ела!

Той стана и тя го последва. Минаха заедно през портата и прекосиха двора в посока към вратата, зад която беше жилището на Вернерови. Още от коридора дочуха твърд и остър глас, който говореше настоятелно.

— Докторът е вътре — обади се Анита.

— Ела, ще влезем в кухнята и ще чакаме, докато си отиде! Влязоха в кухнята, откъдето можеха да чуват всяка дума от разговора между Уайт и нейните родители.

— По дяволите, мастър Карлос, да не би да мислите, че не мога да развържа кесията си? — попита докторът. — Медицината е много по-доходна от най-богатата мина горе в планините и щом събера достатъчно пари, тръгваме оттук за Ню Йорк или Филадельфия, а оттам и още по-надалече, накъдето искате. Имате ли нещо против?

— Хмм, какво ли мога да имам против, само да знаех, че ще удържите на думата си!

— Проклятие! Да не ме смятате за лъжец?

— Не. Не сте ми дали още повод за това. Но в последно време добрата стара Калифорния е твърде подходящо място, където човек може да стане недоверчив или поне предпазлив.

— Тогава ще ви дам гаранция! Не бих могъл да продължавам работата си повече без жена, а вашата дъщеря има дяволски пленително лице и ми се струва, че я обичам извънредно много. Дайте ми я за жена и ви уверявам, че ще я направя мой книговодител и ще ѝ възложат дори да се занимава с касата. Това не ви ли стига?

— Хмм, да. Но говорихте ли вече с момичето?

— Не съм, но ми се струва излишно. Доктор Уайт е такъв мъж, който винаги ще получи момичето, което пожелае, а и тя в никой случай няма да се възпротиви срещу вашата воля.

— Това може и да е така, но ми се струва, че при един толкова важен въпрос тя също трябва да има право на собствена воля и желание, независимо че аз съм „за“. Но ако тя е против, нищо няма да стане. И така, поговорете първо с нея, докторе, и тогава елате пак!

— Добре, отивам веднага, нямам много време за губене за такива неща, горе ме чакат двадесет и един пациенти, които ми създават сума работа. Къде е тя?

— Не знам, може би навън пред портата.

— Добре! Ще трябва да я намеря. Ще я потърся.

Той се обърна към вратата, но спря изненадан, защото пред него стояха Анита и Едуард, които бяха излезли в този момент от кухнята.

— Тази, която търсите, е тук, мастър доктор — обади се младият човек, — а работата, по която искате да говорите с нея, няма да ви отнеме много време.

— Защо, какво искате да кажете, сеньор Едуард? — попита Уайт, който добре познаваше съперника си, защото го беше срещал едва ли не ежедневно при родителите на Анита.

— Искам да кажа, че сте закъснели, тъй като току-що се разбрахме с Анита. Тя няма желание да стане госпожа Уайт, а по-скоро иска да опита с мене.

— Вярно ли е това, Анита? — Вернер стана от стола си от изненада, като хвърли угасналата си цигара настрани.

— Да, татко. Или не ти е приятно?

— Приятно ли? О, би ми било приятно, защото аз самият обичам този младеж, но какво ще правите с тази гола любов в една страна, където всеки път и пътека са покрити с лъскави долари? Сеньор Едуардо е още млад, би могъл да постигне нещо в живота, ако не се обвърже преждевременно с някое момиче. А докторът вече отдавна знае какво има и какво може, там е разликата, Анита, той ще дойде с нас в Германия и...

— И Едуард ще дойде — прекъсна го момичето, — той иска...

— Ще може ли? За това е необходимо нещо повече от добра воля.

— Сеньор Карлос — обади се Едуард, — сега не е моментът да говорим както трябва. Но кажете ми поне искрено: ще ми дадете ли Анита за жена, ако не съм толкова беден, колкото сега?

— Да.

— А колко би трябвало да имам?

— Хмм, не е лесно да се каже. Колкото повече, толкова по-добре. Но поне би трябвало да е достатъчно, за да стигнем до нашата родина и да можем там да купим някой малък чифлик.

— А ще ми дадете ли време да спечеля толкова?

— Време ли? Колко ще ви е необходимо?

— Шест месеца!

— Хмм, това не е прекалено дълго. Какво ще кажете, докторе?

— По дяволите, това съвсем прилича на обикновен делови гешефт, разрешете да участвам в него!

— Дори трябва да участвате!

— Тогава ще ви направя едно предложение, мастър Карлос!

— Какво предложение?

— Мистър Едуардо, искате да отидете горе в мините, нали? — попита той подигравателно, като се обърна към младия човек.

— Да, така е.

— Е, сър, даваме ви шест месеца срок. Ако дотогава се върнете с три хиляди долара, мис Анита ще бъде ваша и аз няма да кажа нито дума. Но ако не се върнете в този срок или се върнете с по-малко пари, тогава мис Анита е моя. Съгласен ли сте, мастър Карлос?

— Напълно, но при условие, че наистина притежавате онова, за което ми говорихте!

— Бъдете спокоен. Значи се разбрахме. Гуд бай, трябва да вървя при моите болни от треска.

* * *

Изминаха няколко месеца и пак един млад човек изкачваше склона към мисионерската обител; той също така се обърна при мескитовите храсти, за да погледа пейзажа наоколо, но това не беше Едуард, въпреки че уговорените шест месеца щяха да изтекат след няколко дена. Този човек беше непознат.

След като очите му се наситиха на разкрилата се пред него гледка, той мина през портата, прекоси двора и на входа към страничното крило срещна Анита. Попита я:

— Сеньорита, бихте ли ми казали, дали мога да намеря тук доктор Уайт?

— Той живее тук. Качете се нагоре до тавана, там ще видите неговата болница, а той сигурно е вътре.

Младежът последва указанията ѝ и се заизкачва нагоре, докато стигна тавана, където видя два реда легла, между които се движеше докторът. Самото помещение беше твърде тъмно, а тъй като и навън беше започнало да се стъмнява, предметите не можеха вече да се различават добре.

Уайт забеляза непознатия и се приближи.

— Какво ще желаете, сеньор? — попита той.

Младежът наостри уши при звука на гласа му и го запита с едва сдържано вълнение:

— Вие ли сте мастър Уайт, сър, докторът?

— Да.

— Фармацевт съм, опитах се да изкопая щастието си от земята на Калифорния, но не намерих нищо, после отидох в посредническото бюро, за да си търся някаква работа. Там ми казаха, че се нуждаете от болногледач, и затова дойдох при вас да проверя дали мястото е все още свободно.

— Свободно е. В кой град и в каква аптека сте работили?

— Хмм — отвърна непознатият замислено, след което набързо изброи няколко имена, но съвсем явно и нарочно отчетливо произнесе последното име: — В Ню Йорк, Питсбърг, Синсинати и накрая в Норфок, Северна Каролина, при мастър Кливлънд.

— В Норфок при мастър Клив...

Уайт бързо се приближи, за да разгледа по-добре лицето на непознатия, след което уплашено отстъпи назад:

— Всички дяволи, проклетият нем... исках да кажа мастър Громан, който заедно с мене там... Но елате долу в жилището ми, сър! Наистина се радвам безкрайно да намеря в тази затънтена местност така неочаквано един колега, с когото съм работил заедно на едно и също място!

Той не можа да забележи двусмислената усмивка на другия, слезе на по-долния етаж, където прекрачи прага на една стая и запали осветлението. Очевидно малкото помещение му служеше едновременно за спалня и всекидневна.

— Така, а сега седнете и разказвайте! Какво ново има в Норфок, откакто заминах? Имах си малка разправия с шефа, поради което се бях ядосал и напуснах без предизвестие. Надявам се, че старият мастър Кливлънд се чувства добре!

— Добре ли? Той изобщо престана да се чувства. След като заминахте, по непонятен начин от касата му изчезнаха всички ценни книжа, които бяха съхранявани много добре. Така човекът беше разорен, не можа да го преживее и умря.

— Как е възможно! Какво разправяте! Хмм, старият никога не е бил много добре финансово и криеше положението си от всички. Затова ми се струва твърде възможно изчезването на касата да е един малък трик от негова страна. Не бива да се учудвате, че можах да се установя тук като лекар. Тук никой не те пита за дипломата ти, а тази работа те храни добре. И така, идвате за мястото?

— Да. Но кажете ми, Деър, откъде се добрахте до средствата, с които открийте тази болница, и защо сте променили истинското си име?

— Хмм, тези средства спечелих горе в мините, а името си промених, защото Уайт звучи по учено от Деър. Но да се върнем пак на вашата работа. Ще получите мястото, но при условие, че не ми дадете повод да се оплаквам от вас. Ако се сработим добре, възможно е дори да станете моята дясна ръка или даже мой съдружник.

— А има ли къде да живея?

— Все ще се нареди нещо. И така, съгласен ли сте?

— Естествено!

— Готово, ето ви ръката ми!

— Няма да се оплаквате от мене. Животът достатъчно ме е подхвърлял насам-натам, така че и аз самият не си спомням с голямо удоволствие за миналото.

Громан беше назначен и Уайт постепенно го посвети във всички тайни на болничното управление. Докторът се видя просто принуден да го назначи, но скоро се успокои, като забеляза, че неговият асистент

намираше за естествени дори онези неща, които предпазливо трябваше да се пазят да не станат достояние на обществеността.

Сега Уайт имаше повече свободно време и той го използваше, като посещаваше често сеньор Карлос; с хитра пресметливост беше успял да спечели доверието му. А бащата не се съобразяваше ни най-малко с факта, че лекарят беше с много години по-възрастен от дъщеря му и освен това имаше такъв характер и маниери, които биха отблъснали всеки.

Най-сетне изминаха и шестте месеца, без да се появи Едуард. Анита не се безпокоеше много от това, че от Едуард нямаше нито писмо, нито някакво друго известие, тя знаеше, че пощенската връзка с мините беше крайно несъвършена и се намираше почти изцяло в частни ръце, така че никога не можеше да се разчита на получаването на някое писмо. Често се случваше дори хората, които бяха натоварени с пренасянето на писмата и паричните суми да бъдат нападани по пътя, ограбвани и убивани или пък самите те избягваха с някой параход заедно с поверените им пари.

Днес беше последната вечер от срока, а Едуард все още не се връщаше. Момичето бе обхванато от страшно безпокойство, което не му даваше мира. Състоянието на доктора беше същото. Досега всички шансове бяха на негова страна, но съперникът му можеше да се появи всеки момент, а това... Това трябваше да бъде предотвратено. Той повери пациентите си на асистента и напусна сградата.

Болните бяха много доволни от назначаването на Громан, защото той беше за тях като ангел-пазител. Докато пред доктора се показваше напълно покорен и без собствена воля, зад гърба му действаше както си искаше и беше убеден, че не един от пациентите, осъдени от Уайт на смърт, му дължеше живота и имуществото си...

Разказвачът нарочно направи малка пауза, докато си запали нова пура. След това отново продължи мисълта си:

— И така, вече ви казах, че доктор Уайт беше оставил болните на асистента си и беше излязъл. От безпокойство не можеше да стои на едно място, въпреки че бе настъпила вечерта от последния ден и от шестмесечния срок бяха останали само няколко часа. Съперникът му все още можеше да дойде. Нещо го влечеше към града и към гарата, където искаше да посрещне последния вечерен влак от мините, който скоро трябваше да дойде.

Не мина много време и влакът пристигна; и кой мислите, че слезе? Мистър Едуард, който все пак идваше навреме. Когато се намираще вече долу пред вагона, той се обърна и се сбогува с някого, който се намираще още в купето. После си тръгна. Уайт взе бързо решение, приближи се до него и му каза:

— Наистина, ето че все пак пристигнахте! Вече си мислехме, че няма да спазите срока. Сега най-важното е дали сте имали щастието да намерите злато.

— Щастието ми надхвърли всички очаквания, надхвърли ги — гласеше радостният отговор.

— Имате ли три хиляди долара?

— Много повече!

— Просто да не повярваш! Други работят с години в мините и рискуват здравето и живота си, без да намерят нищо, а вие отивате само за няколко месеца и се връщате здрав и богат! Но това не може да се промени и аз трябва да отстъпя. Оттук направо към Санта Лусия ли отивате?

— Да.

— И аз. Да вървим заедно. Елате!

Двамата се отдалечиха, без Уайт да обърне внимание на човека, с когото Едуард се беше сбогувал преди малко и който междуременно също беше слязъл. Едуард изпитваше силно желание да отиде при Анита и да я освободи от тревогата, която положително изпитваше, затова бързаше много. Но все пак най-напред искаше да купи някои неща, които го забавиха толкова, че когато градът остана зад тях, вече се беше стъмнило. Сега Уайт можеше незабелязано от своя спътник да измъкне от джоба си револвер и да му свали предпазителя.

— Значи имахте щастие, а? — попита той. — Кой можеше да предположи! Е, сега наистина останах с пръст в устата, защото вие печелите играта. Сам ли работихте в мините, или имахте колеги?

— Сам.

— Какво? Но вие нищо не разбирате от тази работа! Тогава наистина е било голямо щастие, някакъв изключителен случай, че сте попаднали веднага на място, където е имало златни залежи.

— Не беше нито късмет, нито случайност, защото това място ми беше показано.

— Показано? Невъзможно! На нито един дигър^[7] и през ум няма да му мине да издаде такова находище.

— Но този, който ми го показа, не беше златотърсач.

— А какъв беше?

— Индианец.

— Наистина ли? Но това е твърде странно. Вярно е, има индианци, които знаят къде се намира злато, но никога няма да им дойде на ум да го издадат на някой бял.

— Този индианец не се нуждаеше от злато; това беше един велик и прочут вожд на апачите.

— Как се казваше?

— Инчу-чуна.

— Всички дяволи! Инчу-чуна! А как се срещнахте с него?

— Чрез един бял ловец, негов приятел, с когото бяха заедно при златните мини.

— Как се казваше той?

— Олд Файърхенд.

— А-а...

Безобидният Едуард изобщо не забеляза какво впечатление направиха на Уайт тези две имена. Той продължи да говори непринудено:

— Срещнах Олд Файърхенд съвсем случайно. Разпита ме кой съм, откъде съм и как живея, защото навярно беше разбрал, че не съм златотърсач и че мястото ми не е в мините. Разказах му всичко най-откровено, а, разбира се, и това, че съм дошъл, за да спечеля три хиляди долара за шест месеца. Отначало ми се изсмя, после стана сериозен и ми каза, че ще доведе някакъв човек, който вероятно щял да ми даде добър съвет. На другия ден дойде Инчу-чуна, който ме загледа така проникателно, като че ли искаше да надникне в най-съкровените ми мисли, после мълчаливо кимна на своя бял брат и аз трябваше да тръгна с тях. Скитахме се и се катерихме наоколо през целия ден. Инчу-чуна навсякъде разглеждаше внимателно земята и скалите. Най-после, вече беше започнало да се свечерява, той спря на едно място и каза:

— Моят млад брат трябва да копае тук, но сам, без никой друг; тук ще намери нъгитс и златен прах.

— Откупих въпросния клейм^[8] и започнах да копая. Инчу-чуна имаше право — намерих златни зърна. Трябваше да се пазя много от другите златотърсачи и да крия намереното, защото в по-голямата си част те са разбойници и може би щяха да ми се случат много лоши неща, ако в последните дни не се беше появил отново Олд Файърхенд, за да разбере дали съм имал щастие.

— Пак ли беше заедно с Инчу-чуна?

— Не. Бяха се разделили за известно време, защото той искаше първо да посети Сакраменто, а после да отиде и до Сан Франциско. Остана при мене, докато напуснах мините, като се грижеше да не бъда безпокоен от другите златотърсачи. След това двамата пътувахме до тук.

— Значи заедно сте пътували до тук?

— Естествено! Бяхме в един и същ вагон.

— Когато слизахте, поговорихте с някого от вагона — той ли беше?

— Да. Не слезе веднага с мене, защото имаше да говори още нещо с един друг негов спътник. Казах му „довиждане“ и го помолих да не забрави обещанието си.

— Какво обещание?

— Обеща ми, че утре ще ме посети в Санта Лусия.

— Хайде бе! Наистина ли?

— Да — отвърна Едуард, който не можа да види каква възбуда беше обзела доктора. Последният едва съумяваше да се овладее. Той се осведоми припряно:

— А ще можете ли да докажете, че притежавате трите хиляди долара? Ще трябва, разбира се, да ги покажете още тази вечер!

— Мога да ги покажа. Всичкия златен прах превърнах в ценни книжа, които нося у себе си.

При тези думи Уайт се спря, сложи пръста си на спусъка на револвера и каза:

— Знаете ли, късметът ви да срещнете Олд Файърхенд и Инчу-чуна е голям, обаче много, много по-голяма е глупостта ви да ми разкажете всичко това!

— Защо да е глупост?

— Защото няма да видите нито момичето, нито парите. Веднага ще разберете защо!

В следващия миг се разнесе изстрел и Едуард рухна на земята, където остана да лежи, без да се помръдне повече. Уайт го вдигна, отнесе го малко настрани от пътя и го захвърли на земята. Мислеше засега да го остави там, а късно през нощта да го зарови някъде; преди всичко обаче трябваше да му изпразни джобовете. Тъкмо се канеше да се залови с тази работа, когато дочу стъпки, които бързо приближаваха. Докторът побърза да се отдалечи, за да не бъде забелязан тук. Мъртвецът лежеше на скрито място и той можеше и по-късно да му прибере парите. Не си направи труда да се върне в жилището си, а се запъти направо към Вернер, за да може точно в 12 часа да предяви претенциите си.

* * *

Междувременно Олд Файърхенд беше отишъл от гарата в града. Беше потърсил странноприемница и беше получил хубава стая. Но нещо не го свърташе в помещението. Ето защо тръгна да се разхожда бавно из улиците. Замисли се за Едуард, на когото беше обещал да го посети на следния ден, и реши веднага да попита за пътя към мисионерската обител. Показаха му го и той съвсем непреднамерено излезе извън града и се отправи към местността на Санта Лусия. Беше започнало да се смрачава.

Вечерта беше великолепна. Олд Файърхенд вървеше, потънал в мислите си. Наоколо цареше тишината на дивата природа. Само отдалече долиташе приглушеният шум от града. Внезапно спокойствието на нощта бе нарушено от рязък звук — разнесе се изстрел. Това стана в момента, когато Олд Файърхенд се канеше вече да се връща. Сега обаче той се втурна бързо напред към мястото, откъдето се беше разнесъл изстрелът. Там спря и се ослуша. Стори му се, че някой се отдалечаваше тихо. Потърси наоколо по земята дали няма някъде паднал човек, но не можа да намери нищо. Но ето че отстрани се дочу болезнен стон. Той се отправи по посока на звука и намери Едуард, който се беше полуизправил и притискаше с ръце сърдечната си област.

— Ти ли си? — попита той изплашено, като го позна въпреки тъмнината.

— Да — отвърна Едуард тихо.

— Ранен ли си?

— Да... в сърцето... право в сърцето.

Беше му трудно да говори, задъхваше се.

— В сърцето ли? Не е възможно! — каза Олд Файърхенд. — Ако са те улучили в сърцето, щеше да си вече мъртъв. Стой спокойно! Ще те прегледам.

Той разтвори жакета му, жилетката и ризата — никъде нямаше и следа от кръв или от рана! Продължи да търси и като стигна до джоба на гърдите му, го опипа и обясни зарадвано:

— Слава богу! В този джоб си сложил торбичката със златни зърна, които са посрещнали куршума. Ето тук напипвам малката дупка в плата. Изстрелът те е съборил на земята и е нарушил дишането ти, но куршумът е останал в златните зърна. Нали лекарят, твойт съперник, живее ей там, в Санта Лусия?

— Да.

— Ще трябва да те занеса при него. Той ще...

— За Бога, недей!

— Защо?

— Той стреля по мене!

— Ах! С него ли тръгна? Как се казва? Или по-точно, как се казва сега?

— Уайт, доктор Уайт.

— Доктор, лекар! С какви ли неща не се е занимавал този мръсник! Но това ще е последната му професия. Този път ще сложа край на безчинствата му веднъж завинаги!

— Нима го познаваш?

— Много добре! Но сега това не е важно. Важното е как се чувстваш.

— По-добре ми е, дишам вече спокойно.

— Болят ли те гърдите.

— Не много.

— Тогава трябва да видим дали ще можеш да се изправиш и да ходиш. Подпри се на мене!

Опитът се оказа успешен. Той можеше да върви, макар и бавно. Пътъом Едуард предаде разговора, който беше имал с Уайт. Когато стигнаха недалеч от Санта Лусия, той остана скрит малко настрана.

Олд Файърхенд го накара да му опише разположението на болницата и се отправи към сградата, за да търси Уайт. Жилището му беше заключено. Тогава той се заизкачва по лошо осветените стълби към тавана, отвори вратата, без да почука. Наоколо бяха леглата на пациентите, а до една малка масичка седеше асистентът. Последният се изправи, зачуден от това късно посещение. А когато разгледа по-добре посетителя, дори се изплаши.

— Кой сте вие? Какво търсите тук? — попита той.

— Търся доктор Уайт.

— Не е тук. Сигурно е долу при сеньор Вернер.

— А вие кой сте?

— Казвам се Громан и съм неговият асистент.

— Тогава елате малко насам, мистър Громан. Трябва да поразгледам лицето ви.

Той го придърпа към светлината, огледа го и след като строгите му черти придобиха по-благ израз, каза:

— Не ми приличате на подлец.

— И наистина не съм. Винаги съм бил честен човек. Но какво е това странно поведение, сър?

— Ще ви кажа. Чували ли сте името Олд Файърхенд?

— Да.

— Аз съм неговият собственик. Но я ми кажете какво мислите за вашия шеф, доктор Уайт?

— Сър, не знам каква цел преследвате с вашия странен въпрос!

— Е... току-що той извърши опит за убийство.

— Zounds! Не думайте! Сигурен ли сте? Говорете! Къде? Кого?

— Търпение, сър! Ще чуете всичко! Но преди това...

— Преди това ме изслушайте! Всъщност е тайна, но на вас мога да я разкрия. Аз съм детектив.

— Таен полицай. Като асистент на този доктор Уайт?

— Тъкмо на него! Познавате ли Канада Бил?

— От време на време чувах нещо за него, казваха, че бил един от най-големите мошеници на дълж и шир. Но сега е изчезнал от дълго време.

— Е, добре, изглежда, че така нареченият доктор Уайт е Канада Бил. Ще ви разкажа всичко. Но, сър, кажете ми преди това какво знаете за този опит за убийство!

Олд Файърхенд му разказа как стояха нещата и тогава, без да премълчава нищо, Громан сподели с него следното:

— В такъв случай трябва да съм искрен с вас. По-рано работех като фармацевт и бях назначен при мистър Кливлънд в Норфок, Северна Каролина. Тогава при него постъпи на работа някой си Деър, който имаше добри препоръки и затова бе назначен. Тези препоръки обаче бяха фалшифицирани, в това успяхме да се убедим по-късно. Скоро се установи, че той разбира от фармация по-малко и от начеващите фармацевти. Между него и шефа се разиграха много сериозни сцени, след което Деър изчезна внезапно, а с него изчезна и съдържанието на касата с цялото състояние на Кливлънд. Обичах шефа си, беше мой благодетел. Загубата го съсипа съвсем. Полицията не намери никаква следа от престъпника и аз реших лично да го издиря. Докато го търсех, попаднах в дирите на други лица, които бяха преследвани като него и които бяха предадени от мен на правосъдието. Това ми създаде добро име в полицията и ме назначиха като детектив. От този момент разполагах вече с по-големи средства от различен характер и с тяхна помощ успях да се добера до някои опорни точки. Продължих разследванията си, докато най-сетне открих сигурна следа, която ме доведе до тук.

— До Уайт?

— Да. Той е онзи Деър.

— Но той трябва да ви е познал!

— Разбира се, но аз така му обясних нещата, че ме назначи — естествено само за да ме накара да мълча. И сега работя като асистент при него, но нито за миг не съм сигурен за живота си. Всеки час очаквам да ме премахне от пътя си по някакъв начин, за да се отърве от един свидетел на миналото си. Едва ли можете да си представите каква бдителност и колко предпазливост се изискват от мене!

— Защо не го обезвредите?

— Как мислите, че мога да го сторя?

— Като го арестувате.

— Не мога, защото нямам никакви доказателства срещу него. Знам, че открадна състоянието на Кливлънд, но нямам улики. Ден и нощ съм го наблюдавал, опитах се да разбуля тайните му, рових се във всяко кътче, което ми беше достъпно. Но от всичко това успях само да разбера, че някога е бил известен като Канада Бил.

— Във всяко кътче, което ви е било достъпно... Там е работата! Той едва ли ще ви остави така достъпни тайните си. При мошеник като него цялата ви хитрост няма да ви помогне много. В такива случаи възелът не се развързва, а се разсича и ние ще направим днес точно това. Надявам се, че ще мога да разчитам на помощта ви?

— О, разбира се, щом се нуждаете от незначителната ми помощ!

— Той има ли шкафове, сандъци, в които още не сте надникнали?

— Да, долу, в частното му жилище.

— Ще се наложи да ни ги поотвори! Можете ли сега да оставите болните сами?

— Да. В момента нямаме тежък случай.

— Тогава елате с мене долу!

Двамата слязоха по стълбите и се отправиха към мястото, където чакаше Едуард. Последният получи указания от Олд Файърхенд как трябва да се държи, след което се насочиха към приземния етаж, където живееше Вернер. Беше точно полунощ.

Прекосиха двора и през коридора достигнаха до кухнята, където някога Едуард беше подслушвал заедно с Анита. И днес кухнята беше празна. Вернер, жена му, дъщеря му и Уайт седяха в стаята. В този момент докторът каза:

— Сеньор Карлос, сега е точно дванадесет. Шестте месеца изтекоха, а Едуард все още не се е върнал. Напомням ви за дадената дума и се надявам, че ще я спазите.

— Ще удържа на думата си — отвърна Вернер — и ще ви дам съгласието си, ако ми докажете, че наистина сте толкова състоятелен, колкото ми бяхте казали.

— Подготвил съм се да ви дам това доказателство. Ето, погледнете тези книжа! Сумите, които ще видите в тях, се пазят в банката. Това достатъчно ли ви е?

Чу се шум от разгръщането на хартия, след което Вернер извика:

— Сеньор доктор, но това е много повече, отколкото можех да очаквам! Вие сте богат човек!

— О, бих могъл да ви докажа, че притежавам много повече, но това е достатъчно. А за да видите какъв внимателен съпруг ще има вашата Анита в мое лице, ще ви покажа ето тези бижута, които ще й подаря още при годеща. Това са само скъпоценни камъни.

Чу се как се отваря касетка, след което се разнесоха възгласи на удивление и възхищение. В този момент Громан се приближи до вратата на кухнята, която бе само притворена, и погледна в стаята. Едва беше хвърлил един поглед, той отскочи назад и прошепна на Олд Файърхенд:

— Слушайте, сър, вече имам онова, от което се нуждаех. Тези скъпоценности са откраднати от мистър Кливлънд. Бяха собственост на жена му, която умря, и след това бяха съхранявани в касата. После изчезнаха заедно с Деър и парите.

В този момент Уайт попита:

— Е, сеньор Карлос, успях ли да ви убедя?

— Да, сеньор. Ела, Анита, и подай ръката си на доктора!

Сега всички в кухнята наостриха уши да чуят какво ще каже Анита.

— Няма да му я подам! — каза тя с решителен глас.

— Ти знаеш, че съм му обещал!

— Ти може да си му обещал, но аз не съм му давала никакво обещание.

— Обещанието си е обещание! — извика Уайт. — Струва ми се, че всяка дъщеря е длъжна да слуша баща си! Едуард не дойде. Вероятно е пропаднал и загинал при мините, а...

Той не можа да продължи, защото Едуард влезе в стаята и каза:

— Дойдох, както виждате. Разбира се, че вие, сеньор Уайт, нямате заслуга за това, че съм още жив!

Анита нададе радостен вик и се втурна към него. Уайт обаче втренчи уплашен поглед в Едуард, като че ли бе видял мъртвец, който внезапно е изскочил от гроба си. В този момент вратата на кухнята се отвори отново и влезе Громан. Пристъпи към масата, посегна към касетката и каза:

— Тези скъпоценности са откраднати от мистър Кливлънд. Конфискувам ги!

— Конфискувате ли ги? — Уайт скочи. — Бих искал да видя онзи, който има смелостта да посегне на личната ми собственост, спечелена с честен труд?

— Аз имам смелостта, защото това не е спечелено с честен труд. Детектив съм и ви заявявам, че сте арестуван, мистър Деър, който сега се нарича Уайт!

Врата се отвори още веднъж. Влезе Олд Файърхенд и каза:

— И Деър не е истинското му име. Вече е имал около сто имена и може би затова е забравил истинското си име. Но най-прочутото му име, спечелило най-лоша слава, е Канада Бил.

— Кой сте вие и какво...

— Обикновено ме наричат Олд Файърхенд.

Сега страхът на мнимия доктор премина направо в ужас. Лицето му придоби пепеляв цвят и той така се олюля, че трябваше да се опре с двете си ръце на масата.

— Олд...Фай...ър...хенд...! — едва произнесоха обезкръвените му треперещи устни.

— Да, Олд Файърхенд! Сега вече сигурно знаеш, че няма да ни се изплъзнеш! Злодеянията ти крещат до небето за възмездие и щеше да е по-добре, ако беше изпратил в сърцето си онзи куршум, с който искаше да убиеш този младеж. Тогава щеше да избегнеш въжето, което ще ти бъде приготвено с моя помощ. Престъпният ти живот отива към края си!

Под въздействието на тези думи сгърченото тяло на Канада Бил се изпъна. Страните му се зачервиха отново и очите му проблеснаха. Той бръкна в джоба си и извика:

— Така ли си мислите? Още не се е стигнало дотам!

— Стигнало се е, дори и револверът няма да ти помогне. Извади си ръката от джоба!

— Вадя я!

Той вдигна ръка, в която проблесна револверът му и го насочи към Олд Файърхенд. Разнесе се изстрел, Олд Файърхенд направи светкавично движение встрани. Куршумът мина покрай него и почти в същия миг юмрукът му се стовари по главата на Канада Бил с такава сила, че той се строполи шумно на земята, където събори няколко стола.

Вернер седеше онемял от уплаха, но затова пък жена му се разпищя.

— Тихо! — заповяда ловецът. — Той е в безсъзнание и повече няма да вреди никому. Донесете въже да го вържем и повикайте полицията! Тя ще се зарадва на такъв улов!

Той вдигна револвера, който беше паднал от ръката на Канада Бил, след което изгубилият съзнание престъпник беше вързан.

Последваха въпроси, отговори и обяснения и когато пристигна полицията, претърсиха жилището на престъпника. С помощта на ключовете, които намериха у него, можаха да отворят всичко и откриха толкова много доказателства за престъпните му дела, че смъртната присъда му беше сигурна. Преди всичко имаше много златен прах и златни зърна, които беше взел от болните златотърсачи в „болницата“ си, след като ги беше пратил на оня свят. Налице беше и цялата сума, открадната от мистър Кливлънд, което можеше да се докаже и по направените от самия него бележки.

Арестуваният не можа да дойде в съзнание, докато претърсваха жилището му, и затова беше откаран в това състояние. Когато по-късно дойде на себе си в ареста, започна да крещи и да беснее. Юмручният удар на Олд Файърхенд бе предизвикал мозъчно сътресение, така че той изобщо не можа да възвърне нормалното си състояние. Ден и нощ се бореше с призраците на онези, които беше обрал или убил, и държанието му стана толкова опасно, че трябваше да му сложат усмирителна риза. Буйната му лудост не го напусна, докато един ден не го намериха мъртъв с пяна на уста. Това е! Моята история приключи и сега знаете, мешърс, къде и как свърши Канада Бил.

Под впечатлението от разказа слушателите стояха безмълвни още дълго време. Погледите на всички неволно се бяха отправили към Колорадеца. Той беше извадил закривения си нож и със силната си ръка дълбаеше два кръстосани белега върху приклада на старата си карабина.

[1] All devils — по дяволите! Б. пр. ↑

[2] Скватер — (англ.) Колонист заграбил земи. ↑

[3] Американски пионери — първите ловци, земеделци, трапери, дървари, които навлизали в т.н. „нецивилизовани райони“. Б. пр. ↑

[4] Цитат от баладата на Шилер „Жертвите на Ибик“. Б. пр. ↑

[5] Рийл, хорнпайп, фенденгоу — весели шотландски, английски и испански танци. Б. пр. ↑

[6] Пор диос! — (англ) За бога! Б. пр. ↑

[7] Дигър — (англ.) копач, тук златотърсач. Б. пр. ↑

[8] Клейм — (англ.) участък от земя за рудна разработка. Б. пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.